

ശാമുദ്രി

തൈമാസിക

പുസ്തകം 7 | ജൂലൈ - സെപ്റ്റംബർ 2018 | ലക്കം 3

പത്രാധിപക്കുറിപ്പ്

ആരാധനയുടെ മേഖലയിലും സാമൂഹികമേഖലയിലും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യം വളരെയധികം അനുവദിച്ചിട്ടുള്ള നാടാണ് ഭാരതം. മതവിശ്വാസം ഒരു വ്യക്തിപരമായ കാര്യമാണ്. ഓരോരുത്തരുടെയും ശരീരേന്ദ്രിയമനോബുദ്ധികൾക്കനുസരിച്ച് ഓരോരുത്തരുടെയും ആരാധന മാർഗ്ഗങ്ങളും ജീവിതാഭിരുചികളും കഴിവുകളും വ്യത്യസ്തങ്ങളാണ്. അങ്ങനെയാണ് വിവിധ ആരാധനാമാർഗ്ഗങ്ങൾ ഭാരതത്തിൽ ഉടലെടുത്തത്. ഇവയൊന്നും സാമൂഹിക സഹവർത്തിത്വത്തിന് ഭംഗം ഉണ്ടാക്കാതെ നിലനിർത്താൻ ആവശ്യമായ സംരക്ഷണം നൽകാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ് ഭരണകൂടം. അതേസമയം ആരാധ്യമൂർത്തിയുടെ തത്ത്വങ്ങൾക്കും സങ്കല്പങ്ങൾക്കും അനുസൃതമായി മാത്രം ലക്ഷ്യബോധത്തോടെ ആ മാർഗ്ഗം പിന്തുടരുവാൻ ആ ആരാധ്യമൂർത്തിയുടെ ഉപാസകരും ബാധ്യസ്ഥരാണ്. ഒരു ആരാധനാ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിക്കുന്ന ഒരു പറ്റം ആളുകൾ ചേർന്ന ഒരു സമൂഹം ഒരു വ്യക്തിയെന്ന നിലയിൽ കണക്കാവുന്നതാണ്. ആ നിലയ്ക്ക് അനേകം വ്യക്തികളായി മാറുന്നു ഓരോ ആരാധന സമ്പ്രദായങ്ങളും. അനേകം വ്യത്യസ്ത വൃക്ഷങ്ങൾ ചേർന്നതാണ് വനം എന്നപോലെത്തന്നെയാണ് ഇതും. ഈ ആരാധന സമ്പ്രദായങ്ങളെയെല്ലാം സംരക്ഷിക്കുവാൻ വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നതും സമൂഹത്തിന്റെ ബഹുസ്വരതയെ അനുവദിക്കുന്നതുമായ സനാതന ധർമ്മത്തിലധിഷ്ഠിതമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു ശക്തിക്കു മാത്രമേ സാധിക്കൂ.

pdm

പുസ്തകം 7 ലക്കം 27
ജൂലായ് - സെപ്റ്റംബർ 2018

ഒരു വർഷത്തേയ്ക്ക് : 100 രൂപ

ശ്രീപുരം പബ്ലിക്കേഷൻസ്
മാടായിക്കോണം

ഇരിങ്ങാലക്കുട

തൃശ്ശൂർ - 680 712

shripuramtrust@yahoo.co.in.

www.shripuram.org

പത്രാധിപർ

പ്രകാശ് ഡി.

പത്രാധിപസമിതി

എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ

കെ.പി. ശ്രീധരൻ നമ്പൂതിരി

ഡോ. അജിതൻ പി.ഐ.

ടി.ജി. വിഷ്ണു

കണ്ണൻ കെ.എസ്.

അനൂപ് എസ്.യു.

പ്രസാധകൻ

ശ്രീകാന്ത് സി.

പുറംചട്ട രൂപകല്പന

ഉണ്ണികൊണ്ടമറുക.

അക്ഷരവിന്യാസം, രൂപകല്പന

രവി പാറക്കുന്ന്, തൃശ്ശൂർ.

മുദ്രണം

മമ ഓഫ്സെറ്റ് പ്രിന്റ്,

നട, ഇരിങ്ങാലക്കുട

വിഷയവിവരം

1. തുടാർഥസാരസ്തവ:

2

2. സംസ്കൃതപാഠം (35)

6

3. ഭഗവദ്ഗീത - ഒരു പുനർവായന (15)

10

4. കാശ്മീര ശൈവസമ്പ്രദായം (4)

14

5. ഔഷധസസ്യങ്ങൾ (22)

ചെറുതേക്ക്

18

6. കുട്ടികളുടെ വാല്മീകിരാമായണം (16)

19

7. ശിവസ്തോത്രാവലി (3)

21

8. ആയുർവേദം - ഒരാമുഖം

26

9. ദുർഗ്ഗാചര്യകലാസ്തുതി: (1)

29

10. പരമാർത്ഥസാരം (3)

31

അദ്രാർമസാരസ്തവഃ

സമ്പാദക : അപർണ്ണാദേവി എ.

1. ശ്രീഹേരംബമഹം പ്രണമ്യ ശുഭദം ശ്രീരുദ്രഭാഷ്യം പരം ദൃഷ്ട്വാ തത്ര യദർമജാതമഖിലം നിഷ്കൃഷ്ട പദ്യാത്മകം ശ്രീരുദ്രാർമഘനപ്രദീപമഖിലം ശാർദ്ദൂലവൃത്തോജ്ജ്വലം കർവേ സജ്ജനചിത്തരഞ്ജകമിദം അദ്രാർമസാരാഭിധം
2. ശ്രീരുദ്രാമിതമന്യവേ തവ നമഃ കിഞ്ച ത്വദീയേഷവേ കിഞ്ച ത്വദ്ധനുഷേ നമസ്തവ ഭുജദ്വന്ദ്വായ തുഭ്യം നമഃ യത്തേ അദ്ര ശിവം ധനുഃ ശിവതമാ ചേഷ്ടഃ ശരവ്യാ ശിവാ യാ തേ അദ്ര ഭവത്യപൂർണ്ണമപി തൈർമാം രക്ഷ ഗൗരീപതേ
3. യാ തേ അദ്ര ശിവാ തന്തർവിജയതേ ലോകേഷ്വനഗ്രാഹികാ ഭക്താഭീഷ്ടഫലപ്രദാ പശുപതേ പുണ്യാ ജഗത്പാവനീ തന്വാ ശതമയാ തയാ സരളയാ കൈലാസശൈലേ സദാ സ്ഥിത്വാ പ്രാണിസുഖപ്രദേശ്വര ദയാദൃഷ്ട്യാനിശം പശ്യ മാം
4. ഹസ്തേ അദ്ര ബിഭർഷി യാമിഷുമരിവ്യാഘാതിനീം താം ശിവാം കർവസ്തദ്ഗൃഹപത്രപൗത്രമപി മാ ഹിംസീശ്വ പശ്വാദികം ശംഭോ ത്വാം വചസാ ശിവേന ഗിരിശ സ്മാമ്യസ്മദീയം പരം സർവം സ്ഥാവരജങ്ഗമാത്മകമിദം ക്ഷേമാന്വിതം ത്വം കരു
5. ഭക്തേഭ്യഃ പ്രിയാഭാഷണം വിതനുഷേ ശംഭോ/ധിവക്താ തതഃ ശ്രേഷ്ഠഃ സർവസുരാഗ്രണ്ഠീർഭവദിഷക് ശാർദ്ദൂലസിംഹർക്ഷകാൻ വന്യാൻ യേ ച സുരഭിഷോ ജഗതി താൻ യാ യാതുധാന്യശ്ച താഃ സർവാ ഏവ നിഷ്കുദയന്നധിവദത്വസ്മദ്യമിഷും ഭവാൻ
6. യോ/സാവഭൃദയൻ രവിർവിജയതേ രക്തസ്തതശ്ചാരുണഃ പശ്ചാത് പിംഗളവർണകഃ ശഭ്യതോ മാർതാണ്ഡരൂപീ ശിവഃ യേ പൃഥ്വീമദിതഃ കകൃഷ്ട സതതം അദ്രാഃ സഹസ്രം സ്ഥിതാ-സ്തേഷാം രോഷമഹം നതിസ്തുതിശതൈർനിത്യം സമുത്സാരയേ
7. യശ്ചണ്ഡദ്യുതിമണ്ഡലാന്തരഗതഃ ശ്രീനീലകണ്ഠഃ ശിവോ വിശ്വാത്മാ പരിസർപതി പ്രതിദിനം പശ്യന്തി തം ഗോപകാഃ തേഭ്യോ മന്ദധിയസ്തമേവ ദദുശുഃ സർവ്വോ ദഹാര്യോ മുദാ

ദുഷ്ടോ/സ്താഭിരജസ്രമത്യതിശയം ദദ്യാത് സദാ നഃ ശിവം

8. നീലഗ്രീവ സഹസ്രനേത്ര ജഗതീസേക്ത്ര സുപുഷ്പാ നമഃ
യേ ചാസ്യ പ്രഥമാദയഃ സുരഗണാസ്തേഭ്യോ നമസ്തർമഹേ
തത് ത്വം ജ്യോം ശിമിലീകരഷ്യ ധനഷഃ കോട്യോർദ്വയോർയാ ദൃഢം
ബദ്ധാ യാശ്ച തവേഷവഃ ശിവ കരേ പ്രച്ഛാദയസ്വാശു താഃ
9. ശ്രീദേവേന്ദ്ര ശതേഷുധേ ധനരിദം ജ്യാവർജ്യമാകല്പ്യതാം
ശല്യാനാമപി കണ്ഡിതാനി വദനാന്യാകല്പയ ത്വം പ്രഭോ
ഭൂയോ നാഃ സുമനഃ ശിവശ്ച ഭവ ഭോ ശ്രീചന്ദ്രചൂഡാമണേ
കാരുണ്യാർദ്രകടാക്ഷവീക്ഷണകലാമൂർതിം മയി ത്വം കരു
10. അസ്തു ജ്യാരഹിതം ധനർഗതശരാ ഇഷ്ടിശ്ച കിം ചേഷവഃ
സന്ധ്യസ്തദ്ഗൃഹഗോചരാശ്ച വിഗളത്ഖഡ്ഗോ/സ്തു കോശസ്തവ
യാ മീഡുഷ്മ ഹേതിരസ്തി ഭവതോ ഹസ്തേ ധനർനാമികാ
സർവാഹിംസികയാ തയാതിദുരിതാനസ്ത്വം സമസ്താവദവ
11. അസ്തു ജ്യാരഹിതയാ തേ നതിരിയം ബാണായ ശംഭോ പുന-
ർബാഹുഭ്യോം ച നമസ്തവാസ്തു ധനഷേ തുഭ്യം പരസ്മൈ നമഃ
മുക്തോ/സ്താൻ ധനഷഃ ശരസ്തവ വിഭോ സംവർജയത്പാദരാ-
ന്നഃ കിം ചേഷധിരസ്തി യസ്തവ ച ത്വം മദ്ഭൂതഃ സ്ഥാപയ
12. ശ്രീചാമീകരബാഹവേ നമ ഇദം സേനാധിപായാനതിഃ
കാഷ്ഠാനാം പതയേ നമോ/സ്തു ഭവതേ വൃക്ഷരൂപായ ച
ശംഭോ തേ ഹരിതാഭകേശശിരസേ പത്ത്യേ പശൂനാം നമഃ
സംഹർത്രേ സകലാൻ സുരാരിനിചയാൻ തസ്മൈ മഹാതേജസേ
13. മാർഗാണാം പതയേ നമഃ കപിലഭാദീപ്തായ വിവ്യാധിനേ/-
പൃന്നാനാം പതയേ നമഃ പ്രതിദിനം യുനേ ശുഭാങ്ഗായ ച
പുഷ്പാനാം പതയേ നമോ ഭവഭിദേ തുഭ്യം ജഗത്സ്വാമിനേ
രുദ്രായാത്തശരായ കായപതയേ സുതായ സുജ്യോതിഷേ
14. കാന്താരപ്രഭവേ ച ലോഹിതസമായാതിനേർവേശ്വനാം
നിർമാത്രേ ദൃഢപായ മന്ത്രപതയേ തുഭ്യം വണിഗൃഹിണേ
കക്ഷാണാം പതയേ നമോ നമ ഇദം വിശ്വേശ്വരായാനതിർ-
ഭക്താൻ പാലയതേ നമോ/സ്തു ശശിനേ മേഘസ്വരൂപായ ച
15. ഹസ്താസ്താലനപൂർവകം പ്രതിഭടം യുദ്ധേ യ ആക്രന്ദതേ
തദ്രൂപായ നമഃ പദാതിപതയേ രുദ്രായ തുഭ്യം നമഃ
സർവാങ്ഗാവൃതകഞ്ചുകായ ച നമോ വേഗേന സംധാവതേ

ജന്തുനാം പതയേ നമോ നമ ഇദം അത്രായ തുഭ്യം നമഃ

16. ഭക്താനാം സകലാപരാധനസഹമാനായാസ്തു തുഭ്യം നമഃ
കാമം ദണ്ഡനശീലനായ ച നമോ ദുർമാർഗസഞ്ചാരിണാം
സേനായാഃ പതയേ നമോ/സ്താഭിമുഖം സന്താനയന്ത്യാ നമോ
അത്രായോന്നതിശാലിനേ നമ ഇദം ഖഡ്ഗപ്രഹർത്രേ നമഃ
17. സ്നേനാനാം പതയേ നിഷങ്ഗിണ ഇദം തുണീരധർത്രേ നമ-
ശ്ചോരാണാം പതയേ പ്രതാരണപതേ തുഭ്യം വരീവഞ്ചതേ
യേ മുഷ്ണന്തി വനേഷു ഭൂഷണലസദ്വസ്താണി തേഷാം പുനഃ
സ്തായൂനാം പതയേ നമോസ്തു നിതരാം സഞ്ചാരശീലായ തേ
18. സഞ്ചാരേഷു വിചക്ഷണായ പതയേ കാന്താരസഞ്ചാരിണാം
വജ്രേണാതിശീതേന സർവജഗതാം സംരക്ഷകായാനതി
തുഭ്യം ബാധിതുമിച്ഛതേ നമ ഇദം തേ മുഷ്ണതാം സ്വാമിനേ
ഖഡ്ഗം ധാരയതേ നിശാസു ചരതേ പ്രച്ഛേദകർത്രേ നമഃ
19. ഉഷ്ണീഷം ധരതേ ശിരീരൂപരതേ തേ ഭിക്ഷുകാനാം നമോ
നാഥായേഷുമതേ ധനഷ്ടത ഇദം അത്രായ തുഭ്യം നമഃ
കർവാണായ ധനഷി വിസ്തൃതതരജ്യാകാനി തേ സ്വാന്തിർ-
വിസ്തീർണ ച ശരാൻ ധനഷ്ടവിരതം സമൃദ്ധധാനായ ച
20. സന്ധായാശ്രു ശരാൻ ധനഷ്ടതിതരാമാകർഷതേ തേ നമോ
ലക്ഷ്യസ്വാഭിമുഖം ശരാൻ സുജയതേ അത്രായ തുഭ്യം നമഃ
ശത്ത്രോർവിക്ഷിപതേ സമീപമലാൻ ബാണാനമോഘാൻ നമഃ
ശത്ത്രോസ്തൂഡയതേ ശരീരമനിശം സിംഹാസനസ്ഥായ ച
21. ശയ്യായാം ശയനം നമഃ കലയതേ നിദ്രാകൃതേ ചാനതിർ-
നിത്യം ജാഗരണം നമഃ കലയതേ സന്തിഷ്ഠതേ തേ നമഃ
കർവാണായ ച ധാവനം പരിഷദാം രൂപായ തുഭ്യം നമഃ
സംഘാനാം പതയേ നമോ/ശ്വവപുഷേ തേ വാജിനാം സ്വാമിനേ
21. യാ സേനാ സകലം ജഗദ് ബഹുവിധം സംപീഡയന്തി നമ-
സ്തസ്യൈ യാ ച നിഹന്തി ഘോരദനജാൻ തസ്യൈ മമാസ്താനതി
സർവോത്കൃഷ്ട ഗണായ തേ ഗമയതേ ഹിംസാവിശേഷാൻ നമോ
ഗുത്സായാഥ നമോ നമോ/ധിപതയേ മേധാവിനാം തേ നമഃ
23. സംഘായാസ്തു നമോ/ഥ സംഘപതയേ ശർജദ്ഗണായാനതിർ-
ദൃപ്യദേവഗണാധിപായ ച നമോ നാനാസ്വരൂപായ ച

- സിംഹവ്യാഘ്രഗജാശ്വമേഷമഹിഷവ്യാളാദിരൂപായ ച
സ്വാകാരൈർമഹതേ നമോ നമ ഇദം ക്ഷുദ്രായ തുഭ്യം നമഃ
24. അസു സ്യന്ദനശാലിനേ നതിരിയം പദ്ഭ്യോ ച സഞ്ചാരിണേ
തുഭ്യം മഞ്ജുരമാത്മനേ നതിരിയം പത്യേ രമാനാം നമഃ
സേനാഭ്യ സുഖേലതേ നതിരിയം സേനാം പ്രണേത്രേ നമഃ
സ്ഥാരസ്യന്ദനശിക്ഷകായ ച നമഃ സുതായ സംതംക്ഷതേ
25. സർവസ്യന്ദനശിക്ഷകായ ച നമസ്തുഭ്യം കലാലാത്മനേ
ശാണോല്ലേഖവിചക്ഷണായ വിഹഗശ്രേഷ്ഠാർഭകായാനതിഃ
മത്സ്യാനാം ഗണലാതിനേ ച ധനഷ്ടേഷോശ്ച കർത്രേ മൃഗാൻ
സംഹർത്രേ നയതേ ശൂനാശ്വവപുഷേ ശ്വാദീശ്വരായാനതിഃ
26. സർവത്രാനിശമുദ്ഭവായ ച നമഃ സംസാരഹന്ത്രേ നമഃ
സർവം നാശയതേ യുഗാന്തസമയേ പാത്രേ പശൂനാം നമഃ
കാലാലക്രതകന്ധരായ ധവളഗ്രീവായ ഭാസ്വജ്ജടാ-
ഭാരായാചിരവീക്ഷിതായ ച നമോ ദേവേന്ദ്രരൂപായ തേ
27. തുഭ്യം ബാണശതായ തേ ശിഖരിണാമീശായ രശ്മാത്മനേ
വൃഷ്ട്യാസേക്തമായ ചാസ്തപിഷ്ഠമതേ ഹ്രസ്വായ ഹ്രസ്വാങ്ഗിനേ
ആകാശാന്തരതേ നമോ/തിവയസാ വൃദ്ധായ ചാകാരതഃ
പൂർണായാസു നമോ നമഃ പ്രവസാ ചാഭ്യന്തപൂർണായ തേ
28. ദേവാനാം പുരതോ ഭവായ ച നമഃ ശ്രേഷ്ഠായ ശിശ്രൂയ തേ
ദക്ഷായാസു ഗതൗ ഭവായ ച നമസ്തേ വേഗവത്യംഭസി
വേഗം ബിഭ്രതി വാരിണി സ്ഥിതിമതേ വിചിത്സ്യരൂപായ തേ
പൂരസ്ഥായ ഗതസ്വനോദവപുഷേ മൂലദ്വയസ്ഥായിനേ
29. വൃദ്ധായാതികനീയസേ ച ജഗതഃ പൂർവം സ്ഥിതായാഖില-
പ്രാണിഭ്യോ/പ്യുപരിസ്ഥിതായ ച നമഃ കാലാന്തരസ്ഥായ ച
അത്യന്തം ശിശവേ നമോ/സു ജഘനസ്ഥാനേ ഭവായാനിശം
മൂലസ്ഥായ നമോ നമോ നിവസതേ ഗന്ധർവപുര്യോ നമഃ
30. രക്ഷാബന്ധഭവായ കാലനഗരസ്ഥായാസു രക്ഷാത്മനേ
സമൃക്സസ്യസമൃദ്ധിഭൂമിവസതേ ഖല്വായ തുഭ്യം നമഃ
ഹരോമന്ത്രമായ നൈഗമശിരഃ സ്ഥായാസു വൃക്ഷാത്മനേ
സമൃക്സസ്യസമൃദ്ധിഭൂമിവസതേ ഖല്വായ തുഭ്യം നമഃ

(തുടരും)

സംസ്കൃതപഠനം (35)

ഡി. പ്രകാശ്

അവതു പ്രത്യയാന്തമായ വാക്കുകൾ പരിചയപ്പെട്ടു. അവ നാമവി
ശേഷണങ്ങളാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവയ്ക്ക് നാമപദങ്ങളെപ്പോലെ ഏഴു
വിഭക്തികളിലായി 21 രൂപങ്ങളുണ്ട് അവ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

പുല്ലിംഗശബ്ദം			
	एकवचनम्	द्विवचनम्	बहुवचनम्
प्रथमा	पठितवान्	पठितवन्तौ	पठितवन्तः
द्वितीया	पठितवन्तं	पठितवन्तौ	पठितवतः
तृतीया	पठितवता	पठितवद्भ्यां	पठितवद्भ्यः
चतुर्थी	पठितवते	पठितवद्भ्यां	पठितवद्भ्यः
पञ्चमी	पठितवतः	पठितवद्भ्यां	पठितवद्भ्यः
षष्ठी	पठितवतः	पठितवतोः	पठितवतां
सप्तमी	पठितवति	पठितवतोः	पठितवत्सु

സ്ത്രീലിംഗശബ്ദം			
	एकवचनम्	द्विवचनम्	बहुवचनम्
प्रथमा	पठितवती	पठितवत्यौ	पठितवत्यः
द्वितीया	पठितवतीं	पठितवत्यौ	पठितवतीः
तृतीया	पठितवत्या	पठितवतीभ्यां	पठितवतीभिः
चतुर्थी	पठितवत्यै	पठितवतीभ्यां	पठितवतीभ्यः
पञ्चमी	पठितवत्या	पठितवतीभ्यां	पठितवतीभ्यः

ഷഠി	പഠിതവത്യാ	പഠിതവത്യോഃ	പഠിതവതീനാ
സപ്തമീ	പഠിതവത്യാ	പഠിതവത്യോഃ	പഠിതവതീ൧ു

നപുംസകലിംഗശബ്ദം			
	ഏകവചനം	ദ്വിവചനം	ബഹുവചനം
പ്രഥമാ	പഠിതവത്	പഠിതവതീ	പഠിതവന്തി
ദ്വിതീയാ	പഠിതവത്	പഠിതവതീ	പഠിതവന്തി
തൃതീയാ	പഠിതവതാ	പഠിതവദ്ഭ്യാ	പഠിതവദ്ഭിഃ
ചതുർത്ഥി	പഠിതവതേ	പഠിതവദ്ഭ്യാ	പഠിതവദ്ഭ്യഃ
പഞ്ചമീ	പഠിതവതഃ	പഠിതവദ്ഭ്യാ	പഠിതവദ്ഭ്യഃ
ഷഠി	പഠിതവതഃ	പഠിതവതോഃ	പഠിതവതാ
സപ്തമീ	പഠിതവതി	പഠിതവതോ	പഠിതവത്സു

ഓരോ വിഭക്തികളിലുമുള്ള പദങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുള്ള വാക്യങ്ങൾ താഴെ കൊടുക്കുന്നു. അവയുടെ പ്രയോഗവും അർത്ഥവും മനസ്സിലാക്കുക.

1. രാമഃ കവിതാ൬ പഠിതവാനു അസ്തി ।
രാമൻ കവിത പഠിച്ചവനാകുന്നു (പഠിച്ചു)
കവിത പഠിച്ചവനായ രാമൻ ഉണ്ട്.
2. കവിതാ൬ പഠിതവന്തം രാമം അധ്യാപകഃ ശ്ലാഘിതവാനു ।
കവിത പഠിച്ചവനായ രാമനെ അധ്യാപകൻ ശ്ലാഘിച്ചു.
3. കവിതാ൬ പഠിതവതാ രാമേണ പുരസ്കാരഃ ലഭ്യഃ ।
കവിത പഠിച്ചവനായ രാമനാൽ പുരസ്കാരം ലഭിക്കപ്പെട്ടു.
4. കവിതാ൬ പഠിതവതേ രാമായ അധ്യാപകഃ പാരിതോഷികം അദാതു ।
കവിത പഠിച്ചവനായ രാമനായിക്കൊണ്ട് അധ്യാപകൻ സമ്മാനം നൽകി.
5. കവിതാ൬ പഠിതവതഃ രാമാതു പുസ്തകം സ്വ്യകരോതു ।

കവിത പഠിച്ചവനായ രാമനിൽനിന്ന് പുസ്തകം സ്വീകരിച്ചു.

6. कवितां पठितवतः रामस्य माता सन्निहिता आसीत्।

കവിത പഠിച്ചവനായ രാമന്റെ അമ്മ സന്നിഹിതയായിരുന്നു.

7. कवितां पठितवति रामे आलपनचातुर्यं वर्तते।

കവിത പഠിച്ചവനായ രാമനിൽ ആലപന സാമർത്ഥ്യം ഉണ്ട്.

ഇപ്രകാരം എല്ലാ വിഭാഗങ്ങളിലുമുള്ള ഞവതു പ്രത്യയാന്തരൂപങ്ങൾ നാമവിശേഷണങ്ങളായി വാക്യത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാം.

നാലു കോളങ്ങളിലായി വർത്തമാനക്രിയാരൂപം, ഭൂതകാലക്രിയാരൂപം, ഞവതുപ്രത്യയാന്തരൂപം അർത്ഥം എന്നീ ക്രമത്തിൽ താഴെ കൊടുക്കുന്നു.

വർത്തമാനക്രിയ (ലട്)	ഭൂതകാലക്രിയ (ലങ്)	ഞവതു പ്രത്യയാന്തം	അർത്ഥം
गच्छति	अगच्छत्	गतवान्	പോയി
नमति	अनमत्	नमितवान्	നമിച്ചു
स्तौति	अस्तौत्	स्तुतवान्	സ്തുതിച്ചു
इच्छति	ऐच्छत्	इष्टवान्	ആഗ്രഹിച്ചു
पृच्छति	अपृच्छत्	पृष्टवान्	ചോദിച്ചു
खादति	अखादत्	खादितवान्	തിന്നു
लिखति	अलिखत्	लिखितवान्	എഴുതി
नयति	अनयत्	नीतवान्	നയിച്ചു
रक्षति	अरक्षत्	रक्षितवान्	രക്ഷിച്ചു
पिबति	अपिबत्	पीतवान्	കുടിച്ചു
करोति	अकरोत्	कृतवान्	ചെയ്തു
हसति	अहसत्	हसितवान्	ചിരിച്ചു
पश्यति	अपश्यत्	दृष्टवान्	കണ്ടു

മലത	അമലത്	മലതവാണ്	കണ്ടുമുട്ട
സ്താപയത	അസ്താപയത്	സ്താപതവാണ്	സ്ഥാപിച്ചു
കതയത	അകതയത്	കതതവാണ്	പറഞ്ഞു
ഗൃണാത	അഗൃഹീത്	ഗൃഹീതവാണ്	സ്വീകരിച്ചു
പാലയത	അപാലയത്	പാലതവാണ്	പാലിച്ചു
രുത	അരുതത്	രുതതവാണ്	കരഞ്ഞു

താഴെ കൊടുത്തിട്ടുള്ള വാക്യങ്ങൾ ക്തവതുപ്രത്യയാന്തരൂപങ്ങളെ കൊണ്ട് പൂരിപ്പിക്കുക. പ്രഥമ, മധ്യമ, ഉത്തമ പുരുഷന്മാർക്കും വചനങ്ങൾ ക്കമനസരിച്ച് ക്തവതുപ്രത്യയാന്തരൂപങ്ങളിൽ മാറ്റം വരുത്തി പൂരിപ്പി േണ്ടതാണ്. മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പട്ടിക നോക്കി പൂരിപ്പിച്ചാൽ എളുപ്പമാകും. ശരിയുത്തരം അടുത്ത ലക്കത്തിൽ കൊടുക്കുന്നതാണ്.

1. ഗോപാല: ഗ്രമ് _____ । (അഗച്ഛത്)
2. ഭക്ത: ദേവ് _____ । (അനമത്)
3. രാമ: സീതാം _____ । (ഐച്ഛത്)
4. ബ്രഹ്മാ ദേവീ _____ । (അസ്തൗത്)
5. ഛാത്രാ: അധ്യാപക് _____ । (അപൃച്ഛന്)
6. സിंहൗ ഹരിണൗ _____ । (അഖാദതാമ്)
7. ഭഗീരത്: ഗമ് _____ । (അനയത്)
8. രാജാ പ്രജാ: _____ । (അരക്ഷത്)
9. കാലിദാസ: കാവ്യ് _____ । (അലിഖത്)
10. അനുയാധിന: നേതാര് _____ । (അവദന്)
11. സജിവൗ കാര്യ് _____ । (അകുരുതാമ്)

(ഉടരും)

ഭഗവദ്ഗീത - ഒരു പുനർവായന [15]

എൽ. ഗിരീഷ്കുമാർ

(കഴിഞ്ഞലക്കം തുടർച്ച)

കൃപയാ പരയാവിഷ്ടോ എന്ന ഗീതാഭാഗത്തിലെ പരയാ കൃപയാ ആവിഷ്ടഃ എന്ന അർജ്ജുനന്റെ അവസ്ഥ കാരുണ്യമായിട്ടല്ല ശ്രീകൃഷ്ണ പരമാത്മാവ് കണ്ടിട്ടുള്ളത്. അർജ്ജുനന്റെ ഈ തളർച്ച (സീദമാനഃ) കാരുണ്യം കൊണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ ശ്രീകൃഷ്ണൻ അർജ്ജുനനെ യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പ്രേരിപ്പിക്കുകയില്ലായിരുന്നു. അർജ്ജുനന്റെ ഈ തളർച്ച ശ്രീകൃഷ്ണൻ കണ്ടിട്ടുള്ളത് എങ്ങനെയെന്ന് മനസ്സിലാക്കണമെങ്കിൽ 'കൃപാ' എന്ന വാക്കിന്റെ മറ്റൊരുർത്ഥം എടുക്കണം. അത് ബലഹീനത എന്നതാണ്. അങ്ങനെ അർജ്ജുനൻ പരമമായ ബലഹീനതയ്ക്ക് വിധേയനായി തളർന്നു എന്നർത്ഥം. അർജ്ജുനൻ തളർന്നത് പ്രഥമദൃഷ്ട്യാ കാരുണ്യം കൊണ്ടാണ് എന്നു തോന്നാം. എന്നാൽ അങ്ങനെയല്ല. ഇതിനുമുമ്പെല്ലാം കൗരവരുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ കൗരവർ തോറ്റപ്പോൾ ഓടി രക്ഷപ്പെടുവാൻ അർജ്ജുനാദികൾ സമ്മതിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തേത് അങ്ങനെയുള്ളതല്ല. തോറ്റാൽ മരണവും ജയിച്ചാൽ രാജ്യവുമാണ്. അതിനാൽ കൗരവരായ ശത്രുക്കളെ തോല്പിച്ചാൽ ശത്രുക്കൾ ഇല്ലാതാകുമല്ലോ. അർജ്ജുനനെ സംബന്ധിച്ച് ശത്രുക്കൾ ഇല്ലാതാകുന്നത് നഷ്ടമാണ്. എന്തേത് എന്നു കരുതിയ ശത്രുക്കൾ നഷ്ടപ്പെടാൻ പോകുന്നു എന്ന് അർജ്ജുനൻ ചിന്തിച്ചപ്പോൾ അർജ്ജുനനിൽ ബലഹീനത (കൃപാ) രൂപം കൊണ്ടു. അത് തളർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായി.

'കൃപയാ പരയാവിഷ്ടോ സീദമാനോ' എന്നതിന് മറ്റൊരുർത്ഥം ഈ ശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ ആവേശിതനായി തളർന്ന അർജ്ജുനൻ എന്നാണ്. പരമമായ കൃപയാൽ അർജ്ജുനൻ തളർന്നുവെന്ന്. ഈ പരമമായ കൃപ ഈശ്വരന്റേതാണ്. ഈശ്വരകൃപ (അനുഗ്രഹം) കൊണ്ടാണ് നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിസന്ധികളും ദുഃഖങ്ങളും സങ്കടങ്ങളും ഉണ്ടാകുന്നത്. അതല്ലാതെ ഗ്രഹദോഷത്താലോ വാസ്തുദോഷത്താലോ ധർമ്മദേവതകളുടെയോ ഗ്രാമദേവതകളുടെയോ മറ്റോ കോപത്താലോ അല്ല. പ്രതിസന്ധികൾ മോശമായ കാര്യങ്ങളല്ല. പ്രതിസന്ധികൾ ഉണ്ടാകുമ്പോൾ നാം നമ്മളെകുറിച്ച് ബോധവന്മാരാകും. ആ പ്രതിസന്ധികളെ അഭിമുഖീ

കരിക്കേണ്ടതായിവരും നമുക്ക്. ഇവിടെ ദുര്യോധനനും ഒരേ പശ്ചാത്തലത്തിൽനിന്നുകൊണ്ടാണ് ഇരുസേനകളിലും അണിനിരന്നവരെ കണ്ടത്. ഒരേ ഗുരുക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ പഠിച്ചവരുമാണ് ദുര്യോധനാർജ്ജുനന്മാർ. എന്നാൽ അർജ്ജുനന് ഈ യുദ്ധം മഹാപ്രതിസന്ധിയായും ദുര്യോധനന് അങ്ങനെയൊന്നല്ലാതെയും തോന്നി. എന്തെന്നാൽ രണ്ടു പേരുടെയും ഈശ്വര സങ്കല്പങ്ങൾക്ക് വ്യത്യാസമുണ്ട്. രണ്ടുപേരും മഹാഭാരതത്തിൽ രണ്ടിടത്ത് അവരവരുടെ ഈശ്വരസങ്കല്പത്തെ അവർ മനസ്സിലാക്കിയ വിധത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കാമക്രോധാദിവികാരങ്ങളൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ദേവകൾ പാണ്ഡവരുടെ കാര്യത്തിൽ എന്നല്ല മനുഷ്യരുടെ ഒരു കാര്യത്തിലും ഇടപെടില്ല. ഇടപെട്ടിരുന്നുവെങ്കിൽ പാർത്ഥർക്ക് ഇങ്ങനെയൊരു ദുരിതമുണ്ടാവില്ലല്ലോ എന്ന് ദുര്യോധനൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. എന്നാൽ അർജ്ജുനൻ മനസ്സിലാക്കിയവിധം പറയുന്നത് ഇപ്രകാരം - ബലവീര്യങ്ങളെക്കൊണ്ടല്ല ജയം. സത്യം, ധർമ്മം, അഹിംസ എന്നിവ കൊണ്ടാണ് ജയം. എവിടെ ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവ് ഉണ്ടോ അവിടെയാണ് ജയം എന്ന്.

അപ്പോൾ ഈശ്വരൻ ദൂരെ ഒരിടത്തിരുന്ന് കാമക്രോധാദിരഹിതനായി ഭക്തരുടെ ഒരു കാര്യം പ്രവർത്തിയ്ക്കാതെ ഇരിക്കുന്നു എന്ന ഈശ്വരസങ്കല്പമുള്ള ദുര്യോധനന് പ്രതിസന്ധികളൊന്നും ഉണ്ടാവുകയില്ല. എന്നാൽ സത്യധർമ്മാദികളിലൂടെ ജീവിതത്തെ അഭിമുഖീകരിക്കിയാൽ തയ്യാറാവുന്ന അർജ്ജുനന്റെ ജീവിതത്തിൽ പ്രതിസന്ധികൾ തീർത്ത് അർജ്ജുനന്റെ അനുഭവമെല്ലാം ഈശ്വരനായ ശ്രീകൃഷ്ണപരമാത്മാവും സ്വീകരിക്കുന്നു. നമുക്ക് മറ്റുള്ളവരെപ്പറ്റിയും മറ്റുള്ളവർക്ക് നമ്മളെപ്പറ്റിയും ഉള്ള ധാരണകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് നാം പ്രവൃത്തിക്കുന്നത്. എന്നാൽ ഒരു പ്രതിസന്ധി വരുമ്പോഴാണ് ഈ ധാരണകളെ പാടെ തെറ്റാണ് എന്ന് നാം അറിയുന്നത്. ഞാൻ, എന്റെ, എനിക്കുള്ളത് എന്ന മമത്യാധിഷ്ഠിത ചിന്തകളാൽ ജീവിതപ്രതിസന്ധിയിലകപ്പെട്ടപ്പോൾ നാമെല്ലാം ഈശ്വരനാണെന്ന് തിരിച്ചറിയുന്നു. പ്രതിസന്ധികളാണ് തിരിച്ചറിവിന് കാരണമായിത്തീരുന്നത്. വസ്തുതകൾക്ക് നിരക്കാത്ത ഈശ്വര സങ്കല്പമുള്ള ദുര്യോധനന് എന്ത് ജീവിതപ്രതിസന്ധി? എന്നാൽ യുക്തിസഹവും വാസ്തവവുമായ ഈശ്വരസങ്കല്പമുള്ള അർജ്ജുനന് ഈശ്വരാനുഗ്രഹത്താൽ (പരയാ കൃപയാ) ജീവിത പ്രതിസന്ധിയുണ്ടായി. തളർച്ച പ്രതിസന്ധി നിമിത്തമുണ്ടാകുന്ന ഒന്നാണ്. ജീവിതമാകുന്ന യുദ്ധത്തിലെ പ്രതിസന്ധി ഈശ്വരൻ തന്നെയാണ് നാം ഓരോരുത്തരും എന്ന് തിരിച്ചറിയാനിടയാക്കുന്ന ഈശ്വരാനുഗ്രഹമാണ് ഉണ്ടാക്കുന്നത്.

അർജ്ജുന ഉവാച

ദൃഷ്ട്വേമം സ്വജനം കൃഷ്ണ

യുയുത്സും സമുപസ്ഥിതം

29 സീദന്തി മമ ഗാന്ത്രാണി മുഖം ച പരിശുഷ്യതി
വേപഥുശ്ച ശരീരേ മേ രോമഹർഷശ്ച ജായതേ

30 ഗാഢധീവം സ്രംസതേ ഹസ്താത് ത്വക് ചൈവ പരിദഹ്യതേ
ന ച ശക്നോമ്യവസ്ഥാതും ഭ്രമതീവ ച മേ മനഃ

അർത്ഥം - യുദ്ധോത്സുകരായി തയ്യാറായി ഇവിടെ നില്ക്കുന്ന ഈ സ്വജനങ്ങളെ കണ്ടിട്ട് ശരീരം തളരുകയും മുഖം വരളുകയും ശരീരത്തിൽ വിറയൽ അനുഭവപ്പെടുകയും കോശ്മയിരിക്കാളുകയും ചെയ്യുന്നു.

അർജ്ജുനന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ സ്വതളർച്ചയെ വിശദീകരിക്കുന്നു ഇവിടെ. യുദ്ധോത്സുകരായി മുഖിൽ നില്ക്കുന്നവരെ അർജ്ജുനൻ കണ്ടത് യോദ്ധാക്കളായിട്ടല്ല, പകരം സ്വജനങ്ങളായിട്ടാണ് കണ്ടത്. ശത്രുക്കളായി എതിർപക്ഷത്തുള്ളവരായാലും സ്വപക്ഷത്തുള്ളവരായാലും തന്റെ ജനങ്ങളായിട്ടാണ് അർജ്ജുനൻ അവരെ കണ്ടത്. അതുനിമിത്തം ശരീരം തളരുകയും കണ്ണും വരളുകയും ശരീരത്തിൽ വിറയൽ അനുഭവപ്പെടുകയും രോമഹർഷം ഉണ്ടാവുകയും ഗാഢധീവം എന്ന സ്വധനസ്സ് കൈയിൽനിന്നും ഊർന്നുപോവുകയും തൊലി ചുട്ടുപൊള്ളുകയും മനസ്സ് ഭ്രമിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതായും അർജ്ജുനൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, വിപരീതങ്ങളായ ദുർനിമിത്തങ്ങൾ കാണപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നതായി പറയുന്നു.

അർജ്ജുനൻ വിശദീകരിക്കുന്നതായ ഈ അനുഭവങ്ങളെല്ലാം സഞ്ജയൻ അർജ്ജുനനിൽ കണ്ടത് ഭാവിയയിൽ ഉണ്ടായേക്കാവുന്ന ബന്ധുജനവിയോഗനിമിത്തമുള്ള കാരണ്യം ആണ്. ഈ കാരണ്യലക്ഷണങ്ങളെല്ലാം നാട്യശാസ്ത്രത്തിലെ 6-ാം അദ്ധ്യായത്തിലെ 63-ാം ശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്.

“ഇഷ്ടവധദർശനാദ്വാ വിപ്രിയവചനസ്യ സംശ്രവാദ്വാപി

ഏദിർഭാവവിശേഷൈഃ കരുണരസോ നാമ സംഭവതി.”

ഇത് അവസാനയുദ്ധമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഇഷ്ടപ്പെട്ടവരുടെ മരണം സംഭവിക്കുമ്പോൾ എന്ന് ഭാവന ചെയ്യുന്ന അർജ്ജുനനിൽ കാരണ്യം ആവേശിച്ചു.

ശ്രീകൃഷ്ണന്റെ വീക്ഷണത്തിൽ കൃപ ബലഹീനതയാണ് ഇവിടെ. ഏറ്റെടുത്ത ദൗത്യത്തിനുമുമ്പിൽ എന്തുവേഗാൽ താൻ അത് ചെയ്യാൻ തന്റെ ആൾക്കാർ തനിക്കുവേണ്ടി ഇല്ലാതാകുമല്ലോ എന്ന ബലഹീനത അർ

ജ്ഞാനനിൽ ഉണ്ടായി. അപ്പോഴും ഇതേ ഭാവവിശേഷങ്ങൾ ഉണ്ടാകും. ചെയ്യേണ്ടത് ചെയ്യേണ്ട അവസരമാക്കുമ്പോൾ മമത്വധിഷ്ഠിതമായി പെരുമാറുന്നവർ ബലഹീനരായി മാറും.

ശക്തിപാതം അഥവാ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം ഉണ്ടാകുമ്പോൾ അർജ്ജുനൻ ഈ ശ്ലോകത്തിൽ പറഞ്ഞ അനുഭവങ്ങൾ തന്നെയാണ് ശരീരവും മനസ്സും പ്രകടിപ്പിക്കുക. അഭിനവമുഹൂർത്തങ്ങൾ തന്ത്രാലോകത്തിൽ ശക്തിപാതം വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുമ്പോൾ പറയുന്ന ശരീരം പ്രകടമാക്കുന്ന ലക്ഷണങ്ങൾ ഇതെല്ലാംതന്നെ. ഇപ്രകാരം കൃപയാ പരയാ എന്നതുകൊണ്ട് പറയുന്നത് കാരുണ്യം, മമത്വധിഷ്ഠിത ബലഹീനത, ശക്തിപാതം എന്നിവയാണ്. ഈ അർത്ഥവൈവിധ്യം വ്യാസഭഗവാന്റെ കൃതഹസ്തത വ്യക്തമാക്കുന്നു.

‘നിമിത്താനി ച പശ്യാമി വിപരീതാനി കേശവ’ എന്ന വരികളിലെ ദുർനിമിത്തങ്ങൾ ശക്തിപാതവുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു നോക്കാം. ഈ യുദ്ധരത്നം ഏറ്റെടുത്തത് നന്നല്ല എന്ന് പ്രകൃതി നിമിത്തങ്ങൾ കാണിച്ചു തരുന്നു എന്ന് ചില കാരണങ്ങൾ അർജ്ജുനൻ മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുകയാണ്. കാലം വാസ്തവത്തിൽ കല്പിതമാണെന്നുള്ളതുകൊണ്ട് ഭാവിയിൽ സംഭവിക്കുവാൻ പോകുന്ന കാര്യങ്ങളുടെ ലക്ഷണങ്ങൾ ഇപ്പോഴേ പ്രകൃതി കാണിച്ചു തന്നതായിട്ടാണ് അർജ്ജുനൻ സമർത്ഥിക്കുന്നത്. ഇത്രയെല്ലാം മനസ്സിൽ സമ്മർദ്ദങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടും തന്റെ ചുറ്റുപാടുകളെ നിരീക്ഷിക്കുന്നതിൽ അർജ്ജുനൻ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്നു. എന്നാൽ അവ തന്റെ നിഗമനങ്ങൾക്ക് യോജിച്ച യുക്തികളാണെന്ന് കണ്ടെത്തുന്നതിൽ അർജ്ജുനന് പാകപിഴ സംഭവിച്ചു. കാരണം, അർജ്ജുനവാക്കുകളിൽ തന്നെയുണ്ട് അതിതാണ് - ഭൂമിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരാൾക്ക് കാര്യങ്ങൾ കൃത്യമായി നിർവചിക്കുവാനോ വ്യാഖ്യാനിക്കുവാനോ നോക്കികാണാനോ പറ്റില്ല. ഇവിടെ അർജ്ജുനന്റെ മമത്വം ഭൂമത്തിന് കാരണമായി.

ഈശ്വരാനുഗ്രഹമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി ‘നിമിത്താനി ച പശ്യാമി വിപരീതാനി കേശവ!’ എന്ന വരി കേൾക്കുമ്പോൾ പലതിൽനിന്ന് ഒന്നിലേയ്ക്കുള്ള പോക്ക് എന്ന അർത്ഥം സ്വീകരിക്കണം. ഇപ്പോൾ പലതായി കാണുന്നതിന്റെ വിപരീതമാണല്ലോ ഒന്ന് (അദ്വൈതം) എന്ന അവസ്ഥ. ഒന്ന് പലതാകുന്നതാണ് സൃഷ്ടിയെങ്കിൽ പലത് ഒന്നാകുന്നതാണ് മുക്തി അഥവാ സംഹാരം. അങ്ങനെ ഈശ്വരാനുഗ്രഹം (കൃപ) ആവേശിച്ചതായ അർജ്ജുനൻ മുക്തിക്കുള്ള നിമിത്തങ്ങൾ കാണാൻ തുടങ്ങി എന്നർത്ഥം.

(തുടരും)

കാശ്മീര ശൈവസമ്പ്രദായം (4)

[പരമാവ്യയവാദം] : ഒരാമുഖം

uUn. AP0X °] 0.- | .-

(കഴിഞ്ഞ ലക്കം തുടർച്ച)

മലത്രയങ്ങൾ

മലം എന്നാൽ അജ്ഞാനം അഥവാ അപൂർണ്ണജ്ഞാനം എന്നാണർത്ഥം. അതായത് ഈ മലത്രയങ്ങൾ കാരണമാണ് പൂർണ്ണനായ ശിവൻ അപൂർണ്ണനായ ജീവനായിത്തീരുന്നത്. മലത്രയങ്ങൾ ജീവനുള്ളതാണ്, ശിവൻ മലരഹിതനും. ശിവത്വബോധത്തെ മറച്ചുവെയ്ക്കുന്ന ആവരണശക്തിയാണ് മലം. ഇത് ശിവനിൽനിന്ന് ഭിന്നമായ വേറൊരു പദാർത്ഥമല്ല, ഇനി മലങ്ങൾ എങ്ങനെയാണ് ശിവനിൽനിന്ന് ഭിന്നമല്ലാതെയിരിക്കുന്നത് എന്നു നോക്കാം.

ശിവൻ പ്രധാനമായും 5 പ്രവൃത്തികളോടുകൂടിയവനാണ്. സൃഷ്ടി, സ്ഥിതി, സംഹാരം, തിരോധനം, അനുഗ്രഹം ഇവ അഞ്ചുമാണ് ശിവന്റെ പ്രവൃത്തികൾ. ഇതിൽ തിരോധനശക്തിയാണ് മലത്രയങ്ങളായിത്തീരുന്നത്. അതായത് സർവ്വതന്ത്രസ്വതന്ത്രനായ ശിവൻ സ്വേച്ഛയാൽ തന്റെതന്നെ തിരോധനശക്തികൊണ്ട് സ്വരൂപത്തെ തത്കാലത്തേക്ക് മറച്ചുവെയ്ക്കുന്നു. ഈ മറച്ചുവെയ്ക്കൽ അഥവാ മൂടിവെയ്ക്കൽ ശിവന് ലീലയാണ്. എപ്പോഴാണോ ശിവൻ ഈ ലീല മതിയാക്കുന്നത് അപ്പോൾ സ്വേച്ഛയാൽ അനുഗ്രഹശക്തികൊണ്ട് ആവരണം നീക്കി പൂർണ്ണജ്ഞാനം കൈവരിക്കുന്നു. എപ്പോഴാണോ ശിവൻ സ്വരൂപം സങ്കോചിപ്പിക്കുന്നത് അപ്പോൾ ജീവനായി.

ഈ മലങ്ങൾ അനാദിയാണ്. കാരണം, ശിവന്റെ ശക്തികൾ മായയ്ക്കും മുകളിലാണ് സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത് എന്നതിനാൽ കാലദേശപരിമിതികൾക്കും അപ്പുറത്താണ് മലത്രയങ്ങളുടേയും സ്ഥിതി. എപ്പോഴാണോ ശിവന്റെ അനുഗ്രഹശക്തി (ശക്തിപാതം) ഒരു ജീവനിൽ പതിക്കുന്നത് അപ്പോൾ ആ ജീവൻ മലത്രയങ്ങൾ വെടിഞ്ഞ് പൂർണ്ണശിവബോധം കൈവരിക്കുന്നു. ഇനി മലത്രയസ്വരൂപം എന്താണെന്നു നോക്കാം.

മലങ്ങൾ പ്രധാനമായും മൂന്നെണ്ണമാണ്. ആണവം, മായീയം, കാർമ്മം/കാർമ്മികം എന്നിവയാണവ. ആണവമെന്നാൽ അണുവിനെ (ജീവനെ) സംബന്ധിച്ചത്, അണുവിൽനിന്നുണ്ടായത് എന്നൊക്കെ അർത്ഥം. ഓരോ ജീവനുമുണ്ടാകുന്ന താൻ അപൂർണ്ണനാണെന്നുള്ള ബോധമാണ് ആണവമലം. അതായത് ഈ മലത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം മൂലമാണ് വാസ്തവത്തിൽ പരിപൂർണ്ണനായ ജീവന് അപൂർണ്ണനാണ് എന്ന തോന്നലുണ്ടാവുന്നത്.

ശിവന്റെതന്നെ ശക്തികളായ ഇച്ഛാ, ജ്ഞാന ക്രിയകളിൽ ഇച്ഛാശക്തി സങ്കോചിച്ചാണ് ആണവമലം ആയിത്തീരുന്നത്.

മായീയമെന്നാൽ മായ കാരണമുണ്ടാകുന്നതെന്നർത്ഥം. മായയാണ് ഭേദജ്ഞാനം ഉണ്ടാക്കുന്നത്. അതായത് ഞാനും ഈ പ്രപഞ്ചവും ഭിന്നമാണെന്നുള്ള അറിവുള്ളവാക്കുന്നത് മായയാണ്. മായീയ മലം എന്നാൽ ഈയൊരു ഭേദബുദ്ധിയാണ്. വാസ്തവത്തിൽ ഞാൻ തന്നെയാണ് പ്രപഞ്ചവും. എന്നാൽ ഈ മായീയമലം കാരണം രണ്ടും രണ്ടാണെന്നുള്ള ഒരു തോന്നൽ എനിക്കുണ്ടാവുന്നു. ശിവന്റെ ജ്ഞാനശക്തിയുടെ സങ്കോചനമാണ് മായീയമലം.

കാർമ്മം/കാർമ്മികം എന്നാൽ കർമ്മത്തിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത്, പ്രവൃത്തിയിൽനിന്നുണ്ടാകുന്നത് എന്നർത്ഥം. പ്രവൃത്തി നിമിത്തം ഒരാളിൽ ശുഭാശുഭ വാസന ഉണ്ടാകുന്നു. അതായത് ചില കർമ്മങ്ങൾ പുണ്യത്തെ യുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നും ചിലവ പാപത്തെ യുണ്ടാക്കുന്നുവെന്നുള്ള തോന്നൽ മനസ്സിൽ ചില വാസനകൾ അവശേഷിപ്പിക്കുന്നു. എന്തും ചെയ്യാൻ പോന്ന ശിവന്റെ പ്രവൃത്തികളിൽ ചിലത് ശരി ചിലത് തെറ്റ് എന്നുള്ള ബോധം വാസ്തവത്തിൽ ശിവനില്ല. ഇത്തരത്തിലുള്ള അജ്ഞാനമാണ് കാർമ്മമലം. ഇത് ശിവന്റെ ക്രിയാശക്തിയുടെ സങ്കോചം മൂലമാണ്. ചുരുക്കിപ്പറഞ്ഞാൽ ശിവൻ സ്വയം തന്റെ കഴിവുകളെ മറച്ചുവെച്ച് പരിമിതികളോടുകൂടിയ ജീവനായിത്തീരുന്നു. ഏതൊരു ശക്തിയുടെ സഹായത്താലാണോ ശിവൻ പരിമിതിപ്പെടുന്നത് ആ ശക്തിയുടെ അവാന്തരഭേദങ്ങളാണ് മലത്രയങ്ങൾ.

പ്രമാതൃക്കൾ

ശൈവസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഭാവനയാണ് പ്രമാതൃഭേദങ്ങൾ. പ്രമാതാ എന്നു പറഞ്ഞാൽ അറിയുന്നവൻ (യഥാർത്ഥ ജ്ഞാനമുള്ളവൻ) എന്നർത്ഥം. അറിയപ്പെടുന്നതിനെ പ്രമേയം എന്നു വിളിക്കുന്നു. ഏതിന്റെ സഹായത്താലാണോ പ്രമേയത്തെ മനസ്സിലാക്കു

നന്ത് അത് പ്രമാണം. ഇതുതന്നെയാണ് മറ്റൊരു തരത്തിൽ ജ്ഞാന, ജ്ഞാനം, ജ്ഞാനങ്ങൾ മാന, മാത്ര, മേയങ്ങൾ എന്നൊക്കെ വിളിക്കപ്പെടുന്നത്.

നിത്യജീവിതത്തിൽ പ്രാപഞ്ചികവും ആന്തരികവുമായ ഒരുപാടറിവുകൾ നമ്മളിൽ മിന്നിമറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ അറിവുകളെ യെല്ലാം വേണ്ടതുപോലെ കൂട്ടിയോജിപ്പിക്കുകയും വേണ്ടാത്ത അറിവുകളെ മാറ്റിനിർത്തുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരു ബോധമുണ്ട്. വാസ്തവത്തിൽ ആ ബോധമാണ് പ്രമാത്രതാബോധം അഥവാ പ്രമാതാവ്. ബൗദ്ധരെ സംബന്ധിച്ച് ഇങ്ങനെയൊരു ബോധം ഇല്ലതന്നെ. എന്തെന്നാൽ അവർ അനാത്മവാദികളാണ്. പലതരം അറിവുകളെ കൂട്ടിയിണക്കുന്ന ഒരു സത്ത അവർക്കില്ല.

പ്രമേയങ്ങൾ

നമ്മുടെ അറിവിന് വിഷയമാകുന്നതെന്തും നമ്മളെ സംബന്ധിച്ച് പ്രമേയങ്ങളാണ്. ഈ ദർശനമനുസരിച്ച് പ്രമേയങ്ങൾ സ്വയം പ്രകാശകങ്ങളല്ല. അതായത് പ്രമേയങ്ങൾക്ക് അവയെ സ്വയം വെളിപ്പെടുത്താനുള്ള കഴിവില്ല. എന്തെന്നാൽ അവ സ്വയം പ്രകാശിക്കുന്നവയല്ല. പ്രമാതാവാണ് പ്രമേയങ്ങളെയെല്ലാം പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നത്. മറ്റൊരു തരത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ പ്രമേയങ്ങൾ പ്രമാത്രധീനങ്ങളാണ്.

സപ്തപ്രമാതൃക്കൾ

സൈവദർശനമനുസരിച്ച് പ്രമാതൃക്കൾ 7 ആണ്. ഓരോ പ്രമാതാവിനും ഒരു പ്രമേയഭൂമികയും ഉണ്ട്. പ്രമാതൃക്കളെക്കുറിച്ചും അവരുടെ പ്രമേയങ്ങളെക്കുറിച്ചും പ്രമാത്രശക്തികളെക്കുറിച്ചുമെല്ലാം ഈശ്വരപ്രത്യഭിജ്ഞാവിമർശിനീ, തന്ത്രാലോകം, തന്ത്രസാരം എന്നീ ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സവിസ്തരം പ്രതിപാദിക്കുന്നുണ്ട്. ഇത് ഏറെ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു വിഷയമാണെന്നുള്ളതിനാൽ വളരെ ചുരുക്കിപ്പറയാൻ മാത്രമേ ഇവിടെ ഉദ്ദേശിക്കുന്നുള്ളൂ.

ശിവൻ, മന്ത്രമഹേശ്വരൻ, മന്ത്രേശ്വരൻ, മന്ത്രൻ, വിജ്ഞാനാകലൻ, പ്രളയാകലൻ, സകലൻ എന്നിവരാണ് സപ്തപ്രമാതൃക്കൾ. ഇവരിൽ ശിവനാണ് പരപ്രമാതാവ്. ഇവരെ 36 തത്ത്വങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തുമ്പോൾ മന്ത്രമഹേശ്വരൻ, മന്ത്രൻ, മന്ത്രേശ്വരൻ എന്നിവർ ശുദ്ധാദ്ധ്യത്തിലും (ഈശ്വരൻ മുതൽ ശക്തിവരെയുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ) വിജ്ഞാനാകലൻ ശുദ്ധാശുദ്ധാദ്ധ്യത്തിലും (ശുദ്ധവിദ്യാതത്ത്വം) പ്രളയാകലൻ, സകലൻ എന്നിവർ അശുദ്ധാദ്ധ്യത്തിലും (മായ മുതൽ പ്രകൃതിവരെ) ഉൾപ്പെടുന്നു.

ഇനി ഇവരുടെ പ്രമേയങ്ങളേതെന്ന് നോക്കാം. ശിവപ്രമാതാവിനെ സംബന്ധിച്ച് ഷട് പ്രമാതാക്കളും അവരുടെ പ്രമേയങ്ങളും പ്രമേയങ്ങൾ തന്നെയാണ്. സദാശിവതത്ത്വം ആണ് മന്ത്രമഹേശ്വരന്റെ പ്രമേയം. മന്ത്രേശ്വരന്റേത് ഈശ്വരതത്ത്വം. മന്ത്രപ്രമാതാവിന്റേത് ശുദ്ധവിദ്യാതത്ത്വം. വിജ്ഞാനാകലന്റേത് ശുദ്ധവിദ്യാതത്ത്വത്തിന് താഴെയും മായാതത്വത്തിന് മുകളിലുമായുള്ള മഹാമായാതത്ത്വം. പ്രളയാകലന് മായാതത്ത്വം, സകലന് പുരുഷൻ മുതൽ പൃഥ്വിതത്ത്വം വരെയുള്ള തത്ത്വങ്ങൾ.

മുൻപറഞ്ഞ മലത്രയങ്ങളും പ്രമാതൃക്കളും തമ്മിൽ ബന്ധമുണ്ട്. സകലനിൽ മലത്രയങ്ങളും ഉണ്ട് എന്നാൽ പ്രളയാകലനിൽ ആണവവും കാർമ്മവുമാണ് മുഖ്യമായിട്ടുള്ളത്.

മായീയമലം പ്രളയാകലനിൽ ഇല്ലെന്നു പറയുമ്പോഴും ഇവരിൽ ഈ മലം പൂർണ്ണമായും ക്ഷയിച്ചിട്ടുണ്ടാവില്ല എന്നാണ് അഭിനവഗുപ്തൻ, മഹേശ്വരാനന്ദൻ തുടങ്ങിയവരൊക്കെ പറയുന്നത്. വിജ്ഞാനകലനിൽ ആണവമലം മാത്രമേയുള്ളൂ. മായീയ, കാർമ്മമലങ്ങൾ ക്ഷയിച്ചവരാണ് ഇവർ. മന്ത്രൻ തുടങ്ങിയ പ്രമാതാക്കളിൽ മലത്രയങ്ങളും ഇല്ല.

തത്ത്വങ്ങൾ	പ്രമാതൃക്കൾ	മലങ്ങൾ
ശിവൻ		
ശക്തി		
സദാശിവൻ	മന്ത്രമഹേശ്വരൻ	
ഈശ്വരൻ	മന്ത്രേശ്വരൻ	
ശുദ്ധവിദ്യ	മന്ത്രൻ	
മഹാമായ	വിജ്ഞാനകലൻ	ആണവം
മായാ	പ്രളയാകലൻ	ആണവം, കാർമ്മം
കലാ	സകലൻ	ആണവം, കാർമ്മം, മായീയം
വിദ്യാ		
രാഗം		
കാലം		
നിയതി		
പുരുഷൻ		
പ്രകൃതി		
ബുദ്ധി		

അഹങ്കാരം	സകലൻ	ആണവം, കാർമ്മം, മായിയം
മനസ്സ്		
ശ്രോത്രം		
ത്വക്		
ചക്ഷുസ്		
രസനാ		
ഘ്രാണം		
വാക്		
പാണി		
പാദ		
പായു		
ഉപസ്ഥം		
ആകാശം		
വായു		
തേജസ്	സകലൻ	ആണവം, കാർമ്മം, മായിയം
ജലം		
പൃഥിവീ		

തുടരും

ഔഷധസസ്യങ്ങൾ -22

ചെറുതേക്ക്

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ കിഴുത്താനി

ഫോൺ 0480 2832108

മനോഹരമായ പുഷ്പങ്ങൾ നല്കി പ്രകൃതി കനിഞ്ഞനുഗ്രഹിച്ച ഔഷധ സസ്യമാണ് ചെറുതേക്ക്. ഉപയോഗം കണക്കിലെടുത്ത് ആയുർവേദം ഇതിനെ ശ്വാസ-കാസഹരൗഷധങ്ങളുടെ പട്ടികയിൽ പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

വെർബിനേസി കുടുംബത്തിൽപെട്ട ചെറുതേക്കിന്റെ ശാസ്ത്രനാമം ക്ലീറോ ഡെൻഡ്രം സെറേറ്റം എന്നാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ ബ്രാഹ്മണി, അംഗാ രവല്ലി, ഭാർങ്ഗി തുടങ്ങിയ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്നു.

ഔഷധഗുണങ്ങൾ - ശ്വാസകോശത്തെ ഉത്തേജിപ്പിക്കുന്നു. ശരീരവേ

ദന ശമിപ്പിക്കുന്നു. ജപരം, മലേറിയ ഇവയ്ക്ക് കൈകണ്ട ഔഷധമാണ്. ഔഷധയോഗ്യഭാഗങ്ങൾ - വേര്, തൊലി, ഇല.

ഔഷധപ്രയോഗം - പുറത്തൊലിയും വേരും അതിന്റെ എട്ടിരട്ടി വെള്ളത്തിൽ കഷായംവെച്ച് നാലിലൊന്നാക്കി വറ്റിച്ച് ഇരുപത്തഞ്ചു മി.ലി. വീതം, തേൻ മേമ്പൊടി ചേർത്ത് രാവിലെയും വൈകീട്ടും പതിവായി സേവിച്ചാൽ ശ്വാസ-കാസ സംബന്ധമായ അസുഖങ്ങളും ശരീരവേദനയും ശമിയ്ക്കും.

പാകപ്പെടാതെ കല്ലുപരുവത്തിൽ കിടക്കുന്ന കുരു, വ്രണം ഇവ വേദനകുറഞ്ഞ് പൊട്ടി ദുഷ്ട പുറത്തുപോകുന്നതിന് ഇതിന്റെ ഇല അരച്ച് പുരട്ടിയാൽ മതി.

മലിഞ്ഞ കുട്ടികൾ പൂഷ്പിപ്പൊൻ ചെറുതേക്ക് കഷായവും കൽക്കുവുമായെടുത്ത് എണ്ണകാച്ചി പതിവായി തേച്ചു കളിപ്പിക്കുന്നത് വളരെ നല്ലതാണെന്ന് ആധികാരിക ആയുർവേദഗ്രന്ഥങ്ങൾ പറയുന്നു.

ഭാർദ്ദഗ്യാദി കഷായം വിഷമജരത്തിനും പഴകിയ കാസത്തിനും ശ്വാസകോശ സംബന്ധമായ എല്ലാ അസുഖങ്ങൾക്കും അനുയോജ്യമാണ്.

കുട്ടികളുടെ വാല്മീകിരാമായണം

16

ഉണ്ണികൃഷ്ണൻ കിഴുത്താനി

ഫോൺ : 0480 2832108

(ലോകത്തിലെ എല്ലാ കുട്ടികളുടേയും മാനസികാരോഗ്യത്തിനും മൂല്യബോധസംരക്ഷണത്തിനുമായി സമർപ്പിക്കുന്നു.)

(കഴിഞ്ഞലക്കം തുടർച്ച)

അത്യന്തം സന്തോഷത്തോടും കൃതാർത്ഥതയോടും ജനകമഹാരാജാവ് വിശ്വാമിത്രമഹർഷിയേയും രാമലക്ഷ്മണന്മാരേയും സ്വീകരിച്ചു. അയ്യായിരം ഭടന്മാർ വലിച്ചുകൊണ്ടുള്ള വാഹനത്തിലായിരുന്നു അതിവിശിഷ്ടമായ ആ വില്ലിന്റെ ആഗമനം. ഈ ദിവ്യായുധം ഞാനെന്നു സ്പർശിച്ചോട്ടേ? എന്ന ശ്രീരാമന്റെ വിനയാന്വിതമായ ചോദ്യം എല്ലാവരേയും എന്തെന്നില്ലാതെ ആകർഷിച്ചു. നിറഞ്ഞ രാജസദസ്സിന്റെ അനുഗ്രഹാശിസ്സുകളോടെ പൂവെടുക്കുന്ന ലാഘവത്തോടെ അദ്ദേഹം ശ്രേഷ്ഠമായ വില്ലെടുത്തു കലച്ചു.

“ഇടിവെട്ടീടുംവണ്ണം വിൽമുറിഞ്ഞൊച്ച കേട്ടു

നടുങ്ങി രാജാക്കന്മാരുടെയടുത്തുപോലെ
മൈഥിലി മയിൽപ്പേടപോലെ സന്തോഷം പൂണ്ടാൾ
കൗതുകമുണ്ടായവന്ന ചേതസി കൗശികനും”

എന്നാണ് ഭാഷാപിതാവ് തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛൻ തന്റെ അദ്ധ്യാത്മരായാണത്തിൽ ആ സന്ദർഭത്തെ സചേതനമാക്കിയിരിക്കുന്നത്. വീമ്പുപറച്ചിലിലല്ല പ്രവൃത്തിയിലാണ് വീരത്വം പ്രകടമാക്കേണ്ടതെന്ന മഹത്തായ ആശയം ശ്രീരാമന്റെ ധൈര്യവും സ്ഥൈര്യവും അതിലേറെ എളിമയോടെയുള്ള പ്രവർത്തനശൈലിയും കൂട്ടുകാർ മനസ്സിലാക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നില്ലോ? ജനകമഹാരാജാവിന്റെ ദൂതരിൽനിന്ന് സന്തോഷവാർത്തയറിഞ്ഞ ദശരഥമഹാരാജാവ് കലശലായ വസിഷ്ഠമുനിയോടൊപ്പം വേണ്ടത്ര സേനാസന്നാഹങ്ങളോടെ ജനകരാജധാനിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ലക്ഷ്മണന്റെ സഹോദരസ്നേഹത്തിലും സദ്ഗുണങ്ങളിലും ആകൃഷ്ടനായ മഹാരാജാവ് തന്റെ പുത്രിയായ ഊർമ്മിളയെ ലക്ഷ്മണന് വിവാഹം ചെയ്തു നല്കാനും തീരുമാനിച്ചു. മാത്രമല്ല, ഇതോടൊപ്പം ജനകന്റെ സഹോദരനും സാങ്കാശ്യത്തിലെ രാജാവുമായ കശ്യപജന്റെ പുത്രിയായ മാന്ധവി, ശൂതകീർത്തി എന്നിവരെ യഥാക്രമം ഭരത-ശത്രുഘ്നന്മാർക്കും വസിഷ്ഠ-വിശ്വമിത്ര മഹർഷിമാരുടെ മഹനീയ സാന്നിധ്യത്തിൽ കന്യാദാനം നല്കി ഉന്നത രാജവംശങ്ങളുടെ ഔന്നത്യം ഒന്നുകൂടി ഊട്ടിയുറപ്പിക്കാനും നിശ്ചയിച്ചു.

സകലർക്കും സന്തോഷം നല്കി നടന്ന ഈ വിവാഹമഹോത്സവാനന്തരം ദശരഥമഹാരാജാവ് പുത്രന്മാരോടും പുത്രവധുക്കളോടുമൊപ്പം സ്വദേശത്തേക്ക് യാത്രയായി. യാത്രാമധ്യേ അത്യപൂർവ്വമായ ഒരു സംഭവത്തിനും ഇവർക്ക് സാക്ഷ്യം വഹിക്കേണ്ടിവന്നു. അച്ഛനായ ജമദഗ്നിമഹർഷിയെക്കൊന്നവരോടുള്ള പകപോക്കാനായി ഇരുപത്തൊന്നു പ്രാവശ്യം ക്ഷത്രിയകുലത്തെ ഇല്ലായ്മ ചെയ്ത സാക്ഷാൽ പരശുരാമൻ, ശ്രീരാമന്റെ മാർഗ്ഗതടസ്സം ചെയ്തു നിലയുറപ്പിച്ച് ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു : അത്യന്തതവും അപൂർവ്വവുമായ വീര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചതിൽ സത്തുഷ്ടനാണെങ്കിലും തന്റെ കുലത്തെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന വൈഷ്ണവ ചാപത്തെ കലയ്ക്കുകയാണെങ്കിൽ കഴിവ് അംഗീകരിച്ച് അടിയാൻ പറയാമെന്നായിരുന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടത്. തീപാറുന്ന കണ്ണുകളോടെയും പൂർണ്ണസന്തോടയുമുള്ള ഈ വാക്കുകൾ വസിഷ്ഠമഹർഷി ഉൾപ്പെടെയുള്ളവരെപ്പോലും പരിഭ്രാന്തരാക്കി. തന്റെ ഉദ്ദേശ്യം സാധ്യമാക്കാൻ എന്തു ചെയ്യാനും മടിക്കാത്ത പരശുരാമനെ ഒരു വിധത്തിലല്ലെങ്കിൽ മറ്റൊരു വിധത്തിൽ എല്ലാവർ

ക്കും ഭയമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടാൽ വഴിമാറി കൊടുത്ത് തടിയുതക എന്നതായിരുന്നു മര്യാദക്കാർ അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നത്. ഇതിൽനിന്ന് പരശുരാമന്റെ ധർഷ്ട്യം അനുഭവിക്കുകയായിരുന്നു. പക്ഷേ, സ്ഥിതപ്രജ്ഞനും അസ്ത്ര-ശസ്ത്ര വിശാരദനുമായ ശ്രീരാമചന്ദ്രൻ പരശുരാമന്റെ പുച്ഛം കലർന്ന വാക്കുകൾക്ക് പൂല്ലിന്റെ വിലപോലും കല്പിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, തീരെ നിസ്സാരമായി അമ്പു തൊടുത്ത് തന്റെ കർത്തവ്യം നിറവേറ്റി. പരാജിതനായ പരശുരാമൻ തന്റെ അഹന്തയെല്ലാം ഏറ്റു പറഞ്ഞ് തപോബലംപോലും നഷ്ടപ്പെട്ട നിസ്സഹായാവസ്ഥയോടെ ശ്രീരാമനെ നമസ്കരിച്ച് സമസ്താപരാധംപറഞ്ഞ് നഷ്ടചൈതന്യം വീണ്ടെടുക്കാനായി യാത്രപുറപ്പെട്ടു. ദീർഘകാലംകൊണ്ട് നേടിയെടുത്ത വരപ്രസാദങ്ങളെല്ലാം എടുത്തുചാട്ടംകൊണ്ട് നഷ്ടപ്പെടുത്തേണ്ടിവന്ന പരശുരാമചരിതം അളന്നുമുറിച്ച വാക്കുകളിൽ മനോഹരമായി വാല്മീകി മഹർഷി വായനക്കാരനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ലോകാവസാനംവരെ ആയുസ്സുള്ള ആശയങ്ങൾകൊണ്ട് സതുഷ്ടമായ ഈ ഇതിഹാസം മനുഷ്യന്റെ സദ്ഗുണങ്ങൾ ഊട്ടിയുറപ്പിക്കുന്നു. മാത്രമല്ല, എത്രമാത്രം വളർന്നാലും അടിവേരുകളാണ് വൻവൃക്ഷത്തെപ്പോലും നിലനിർത്തുന്നതെന്ന മഹത്തായ ആശയവും നമ്മിൽ വേരൂന്നുന്നു. ശാംഭവി വായനക്കാരായ കൊച്ചുക്കുട്ടികൾ ഇക്കാര്യങ്ങളെല്ലാം മനസ്സിലാക്കി, പ്രവർത്തിയ്ക്കുമല്ലോ.

(തുടരും)

ശ്രീ ഉത്പലദേവാചാര്യൻ രചിച്ച ശിവസ്തോത്രാവലി (3)

(ക്ഷേമരാജ ഭാഷ്യസഹിതം)

മുരളീകൃഷ്ണൻ എം.വി

(ഗവേഷക വിദ്യാർത്ഥി, ശ്രീശങ്കരാചാര്യ സംസ്കൃത സർവ്വകലാശാല, കാലടി.)

(കഴിഞ്ഞലക്കം തുടർച്ച)

ശ്ലോകം 5

ജയന്തി ഭക്തിപീയൂഷരസാവരോന്മദാഃ

അദ്വിതീയാ അപി സദാ ത്വദ്വിതീയാ അപി പ്രഭോ.

സാരം : അല്ലയോ പ്രഭോ! അങ്ങയോടുള്ള ഭക്തിയാകുന്ന അമൃതരസരൂപത്തിലുള്ള ഉത്തമമായ മധുപാനം ചെയ്യുകവഴി മത്തരായ അവർ യഥാർത്ഥത്തിൽ അവിടുന്ന് തന്നെയാണെങ്കിലും (അദിതീയാ) ശ്രേഷ്ഠമായ മദത്താൽ അങ്ങയുടെ സമാനരൂപത്തെപോലെ (ത്വദിതീയാ) തോന്നുന്ന ആ ഭക്തന്മാർ ജയിക്കട്ടെ.¹

വ്യാഖ്യാനം : ഭക്തിപീയൂഷരസ ഏവ ആസവവരഃ - ഉത്കൃഷ്ടം പാനം, തേന ഉദ്ഗതഹർഷാഃ യേ തേ ജയന്തി - സർവ്വോത്കർഷേണ വർത്തന്തേ. കീദൃശാഃ അദിതീയാഃ - അസാധാരണ സ്വരൂപാ അപി ത്വദിതീയാഃ - ത്വമേവ ദിതീയസ്തുല്യരൂപോ യേഷാം. അഥ ച ത്വദിതീയാ അപി - ഭക്തിസമാവേശേനാത്യന്തമഭേദാസാധനത്വാത് ത്വമേവ ദിതീയഃ - പ്രളതേന പരിശീലിതോ യേഷാം, തഥാഭൂതാ അപി അദിതീയാഃ - വിശ്വാഭേദിനഃ. അദിതീയാശ്ച കഥം ത്വദിതീയാഃ, ത്വദിതീയാശ്ച കഥമദിതീയാഃ? ഇതി വിരോധച്ഛായാ.

പരിഭാഷ : ഭക്തിയാകുന്ന അമൃതരസം തന്നെയാണ് ആസവം - ഉത്തമമായ പാനം - ആ പാനത്താൽ ഉയർന്ന സന്തോഷവാന്മാരായ വർ ആരാണോ അവർ ജയിക്കട്ടെ. അതായത് സർവ്വോത്കർഷേണ വർത്തിക്കട്ടെ, നിലകൊള്ളട്ടെ. എങ്ങനെയുള്ളവർ? അദിതീയന്മാരായ വർ - അസാധാരണമായ സ്വരൂപത്തിലുള്ളവരാണെങ്കിലും, അതായത് അവിടുന്ന് തന്നെയായിട്ടും ദിതീയന്മാർ - അതായത് അങ്ങുതന്നെ സമാനരൂപത്തിലുള്ളവരാരോ അവർ. അതുകൊണ്ടുതന്നെ ദിതീയന്മാരായിട്ടും അതായത് ഭക്തിസമാവേശംകൊണ്ട് ആത്യന്തിക അഭേദഭാവം ലഭിക്കാത്തവർക്ക് അങ്ങുതന്നെ പ്രളവായിട്ടും, അങ്ങനെയാണെങ്കിലും ഭക്തിസമാവേശത്താൽ അവർ അദിതീയരായി മാറി, അതായത് ഈ വിശ്വത്തിൽനിന്നും ഭേദമല്ലാതെയായവരായി. അദിതീയന്മാരായ അവർ എപ്രകാരം അങ്ങയിൽനിന്നും ദിതീയതുല്യരൂപരാകും? അങ്ങയിൽനിന്നും ദിതീയന്മാരായ അവർ എപ്രകാരം അദിതീയന്മാരാകും? എന്ന് വിരോധച്ഛായ (വിരോധാലങ്കാരം ധ്വനിക്കുന്നു).

ശ്ലോകം 6

അനന്താനന്ദസിന്ധോന്യേ നാഥ തത്വം വിദന്തി തേ

താദൃശാ ഏവ യേ സാമുദക്ത്യാനന്ദസാക്ഷാതാഃ

1. ഇവിടെ രണ്ട് എന്നുള്ളത് അജ്ഞാനംകൊണ്ടല്ല ഉണ്ടാകുന്നത്, മറിച്ച് ഭക്തി കൊണ്ടാണ്. അതുപോലത്തന്നെ ഭേദഭാവം ദുഃഖകാരണമല്ല, മറിച്ച് ഈ ഭേദഭാവം സന്തോഷത്തിനു കാരണമാകുന്നു.

സാരം : അല്ലയോ സ്വാമിൻ! അങ്ങയുടെ തത്വം അനന്തമായ ആനന്ദക്കൽ സ്വരൂപവുമാണെന്ന് അവർ (ഭക്തന്മാർ) അറിയുന്നു. അതേ സ്വരൂപത്തോടുകൂടിയ അവർ അങ്ങയോടുള്ള ഭക്തിയാകുന്ന ആനന്ദരസത്തിൽ കതിർന്നവരാണ്.

വ്യാഖ്യാനം : ഭക്ത്യാനന്ദരസം - സമാവേശാനന്ദപ്രസരസ്തേന ആപ്തതാഃ - ആർദ്രശയഃ അത ഏവ താദൃശാ ഇതി - അപരിമിതാനന്ദരസസമുദയാത് ത്വദ്ഭൂപസരൂപഃ തവ തത്വം ജാനന്തി. യോ ഹി യത്ര വിദ്വാൻ സ ഹി തദ്ഭേത്യേവ.

പരിഭാഷ : ഭക്തിയാകുന്ന ആനന്ദരസം എന്നുള്ളതുകൊണ്ട് അർത്ഥമാക്കുന്നത് സമാവേശാനന്ദം എല്ലായിടവും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നവർ - ആനന്ദരസത്തിൽ നന്നെങ്കളിച്ചിരിക്കുന്നവർ. അതേ രൂപത്തോടുകൂടിയവരായതുകൊണ്ടുതന്നെ - ഇവരും അങ്ങയുടെ രൂപമായ അപരിമിതമായ ആനന്ദരസം - സമുദ്രസ്വരൂപത്തോടുകൂടിയവരായതിനാൽ അങ്ങയുടെ തത്വം അറിയുന്നു. അറിയുന്നവർ അറിവിന്റെ സ്വരൂപമായി തീരുന്നു.

ശ്ലോകം 7

ത്വമേവാത്മേശ സർവ്വസ്യ സർവ്വശ്ചാത്മനി രാഗവാൻ
ഇതി സ്വഭാവസിദ്ധാം ത്വദ്ഭക്തിം ജാനഞ്ജയേജനഃ

സാരം - അല്ലയോ പ്രഭോ അങ്ങുതന്നെയാണ് എല്ലാവരിലും ഉള്ള ആത്മാവ്. മാത്രമല്ല, എല്ലാവരും അവരവരുടെ ആത്മാവിങ്കൽ അനരാഗമുള്ളവരുമാണ്. ഇപ്രകാരം അങ്ങയോടുള്ള ഭക്തി സ്വഭാവത്തിൽതന്നെ സിദ്ധിച്ചത് സമാവേശദൃഷ്ടിയോടെ ആരാണോ മനസ്സിലാക്കുന്നത്, അവൻ ജയിക്കട്ടെ.

വ്യാഖ്യാനം - സർവ്വസ്താവദാത്മനേ സ്പഹയാലുഃ വസ്തുതസ്ത്വ² ത്വമേവ ചിദ്രൂപോ/സ്യാത്മാ³ ഇതി. അതസ്ത്വയാത്മനി സ്വതഃസിദ്ധാഭക്തിഃ, കേവലം സമാവേശയുക്ത്യാ⁴ യദി താം ജാനാതി തജ്ജയേത് സർവ്വോത്കർഷണ വർത്തത ഏവ. നിയോഗേ ലിങ്.

പരിഭാഷ - എല്ലാവരും സ്വന്തം ആത്മാവിങ്കൽ അനരാഗവാനാണ്. വസ്തുത എന്തെന്നാൽ ചിദ്രൂപനായ അങ്ങുതന്നെയാണ് എല്ലാത്തിന്റേയും ആത്മാവ്. അതുകൊണ്ട് നിന്നിലുള്ള ഭക്തി എല്ലാവർക്കും സ്വതഃസിദ്ധ

-
2. വസ്തുതത്വമേവ എന്ന് ഒരു പാഠം
 3. സർവ്വസ്യ എന്ന് അർത്ഥം
 4. സമാവേശശക്ത്യാ എന്ന് ഒരു പാഠം

മാണ്. കേവലം സമാവേശയുക്തികൊണ്ട് ആരാനോ ആ ഭക്തിയെ അറിയുന്നത് അവൻ ജയിക്കട്ടെ. സർവ്വോത്കർഷത്താൽ നിലനിൽക്കട്ടെ എന്ന്. നിയോഗത്തിൽ ലിങ് ആണ്.

ശ്ലോകം 8

നാമ വേദ്യക്ഷയേ കേന ന ദൃശ്യോന്മേദകഃ സ്ഥിതഃ

വേദ്യവേദകസംക്ഷോഭേപ്യസി ഭക്തൈഃ സുദർശനഃ

സാരം - അല്ലയോ സ്വാമിൻ (അന്തർമുഖരൂപി സമാധിയിങ്കൽ) വേദ്യങ്ങളുടെ ക്ഷയത്തിലും (വാസനയാൽ അറിയാൻ കഴിയുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളുടെ നാശത്തിലും) ഒന്നായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന നിന്നെ ആരാണ് കാണാത്തത്. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ വേദ്യവേദക സംക്ഷോഭത്തിങ്കലും (അറിയപ്പെടേണ്ടതും അറിയുന്നവനും തമ്മിലുള്ള സംക്ഷോഭത്തിലും) ഭക്തജനങ്ങൾ നിന്നെ ശരിയായി കാണുന്നു.

വ്യാഖ്യാനം - അന്തർമുഖാവസ്ഥയാം⁵ സർവ്വവേദ്യോപശമേ കസ്യ നാമ സ്വാത്മരൂപസ്ഥം കേവലോ ന സ്മരസി. ഭക്തൈഃ പുനഃ സംസാരസംപാതേ/പി⁶ വേദ്യവേദകസംക്ഷോഭേ അസി - ത്വം സുദർശനഃ - സുഖേന ദൃശ്യസേ.

സമാവേശകാഷ്ടാധിവാസിതൈർഹി സതതമേതൈഃ-

"ഭോക്തൈഃ ഭോഗ്യരൂപേണ⁷ സദാ സർവ്വത്ര സംസ്ഥിതഃ"

(സ്വന്ദിർണ്ണയം - 3. ശ്ലോകം 2)

ഇതി സ്വന്ദശാസ്ത്രോക്തനിത്യാ ശിവമയമേവ വിശ്വമീക്ഷ്യതേ

വേദ്യവിലാപനപ്രയാസവ്യദാസായ സുശബ്ദഃ.

തദുക്തം ശ്രീ പൂർവ്വശാസ്ത്രേ -

'മോക്ഷോപായമനായാസലഭ്യം'⁸

പരിഭാഷ - അന്തർമുഖാവസ്ഥയിങ്കലും സർവ്വവേദ്യങ്ങളുടെ നാശത്തിങ്കലും ആർക്കാണ് സ്വന്തം ആത്മരൂപത്തോടുകൂടിയ നീ സ്മരിക്കാത്തത്. ഭക്തന്മാർ സംസാരദശയിലിരിക്കുമ്പോഴും വേദ്യവേദകസംക്ഷോഭത്തിങ്കലും (അറിയപ്പെടേണ്ടതും അറിയുന്നവനും തമ്മിലുള്ള സംക്ഷോഭം) നിന്നെ ശരിയായി കാണുന്നു - സുഖമായി കാണുന്നു. സമാവേശം

5. അന്തർമുഖത്വാവസ്ഥയാം എന്ന് ഒരു പാഠം

6. സംസാരപാതേ/പി എന്ന് ഒരു പാഠം

7 ഭോഗ്യഭാവേന എന്ന് ഒരു പാഠം

8. അനായാസം എന്ന് ഒരു പാഠം

ത്തിൽ അധിവസിക്കുന്നവരാകട്ടെ വിശ്വത്തെ എല്ലായ്പ്പോഴും ശിവമയമായി കാണുന്നു.

“ഭോക്താവ് തന്നെയാണ് ഭോഗ്യരൂപത്തിൽ എപ്പോഴും എല്ലായിടത്തും വർത്തിക്കുന്നത്”

(സുന്ദനിർണ്ണയം 3, ശ്ലോകം 2)

എന്ന് സുന്ദശാസ്ത്രത്തിൽ ശിവമയം തന്നെയാണ് വിശ്വം എന്ന് പറയുന്നു. വേദ്യവിലാപനം എന്നുള്ളത് പ്രയാസമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് സുശബ്ദം (സുഖമായി കാണുന്നു എന്നുള്ളത്) പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. പൂർവ്വശാസ്ത്രത്തിൽ പറയുന്നു -

“മോക്ഷോപായം പ്രയാസംവിനാ ലഭിക്കുന്നതാണ്” എന്ന്.

ശ്ലോകം 9

അനന്താനന്ദസരസി ദേവീ പ്രിയതമാ യഥാ

അവിയുക്താസ്തി തേ തദ്വദേകാ ത്വദ്ഭക്തിരസ്തു മേ.

സാരം - അല്ലയോ പ്രഭോ എപ്രകാരമാണോ അനന്തമായ ആനന്ദക്കടലായ അങ്ങയുടെ പ്രിയതമായ ദേവി പരാശക്തി അങ്ങയുടെ കൂടെ അഭിന്നമായി നിലകൊള്ളുന്നത്, അപ്രകാരംതന്നെ ചിദാനന്ദസ്വരൂപമായ അങ്ങയോടുള്ള ഭക്തി എല്ലായ്പ്പോഴും എന്നിൽ അഭിന്നമായി നിലകൊള്ളട്ടെ.

വ്യാഖ്യാനം - ഉപമാശ്ലേഷോക്താ പരമേശ്വരസാമ്യമാശാസ്ത്രേ.

ഭക്തിപക്ഷേ ദേവീ - ദ്യോതമാനാ ഏകത്ര⁹

ഫലാകാംക്ഷാവിരഹിതാ, അപരത്ര ക്രീഡാദിശീലാ പരൈവ ശക്തിഃ അഹം ഭക്ത്യാ അവിധുക്തഃ സ്വ്യാം - ഇതി വക്തവ്യ, മമ അവിധുക്താസ്തി - ഇതി ഭക്തിം പ്രതി പ്രേമപ്രസരഃ പ്രകാശിതഃ.

പരിഭാഷ - ഉപമാ, ശ്ലേഷം എന്നീ അലങ്കാരങ്ങളാൽ പരമേശ്വരസാമ്യത്തെ പറയുന്നു. ഭക്തിപക്ഷത്തിൽ ദേവി എന്നുള്ളത് പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നവൾ എന്നർത്ഥം, ഫലേച്ഛകളൊന്നും ഇല്ലാതെയായവൾ എന്നും മറ്റൊരർത്ഥം. മറുവശത്ത് ക്രീഡാദികളായ ശീലങ്ങളുടെ എല്ലാം പരാശക്തി എന്ന് അർത്ഥം. ഞാൻ ഭക്തിയിൽ അവിധുക്തമായി (വിഭജിക്കാനാവാതെ) നിലകൊള്ളട്ടെ എന്നു പറയുന്നു. എന്റെ അവിധുക്തം എന്നുള്ളത് ഭക്തിയോടുള്ള പ്രേമത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നു.

9. ഏകാ എന്ന് ഒരു പാഠം

ശ്ലോകം 10

സർവ്വ ഏവ ഭവല്ലാഭഹേതുഭക്തിമതാം വിഭോ

സംവിൻമാർഗോ/യമാഹ്യാദദുഃഖമോഹൈസ്ത്രിയാ സ്ഥിതഃ

സാരം - അല്ലയോ പ്രഭോ സത്വപ്രധാനമായ ആഹ്യാദത്തോടും രജപ്രധാനമായ ദുഃഖത്തോടും തമഃപ്രധാനമായ മോഹത്തോടും കൂടി മൂന്നു പ്രകാരത്തിൽ നിലകൊള്ളുന്ന ഈ സമസ്തലോകംതന്നെയാണ് ഭക്തർക്ക് അങ്ങയെ പ്രാപിക്കുവാനുള്ള സംവിൻമാർഗം (ജ്ഞാനമാർഗം)

വ്യാഖ്യാനം വ്യാഖ്യാതപ്രകൃഷ്ടഭക്തിശാലിനാം അയമാഹ്യാദദുഃഖമോഹൈരൂപലക്ഷിതോ ലോകേ യഃ സംവിന്മാർഗഃ - നീലപീതാദി ബോധരൂപഃ പന്മഃ സ്ഥിതഃ, സ സർവ്വ ഏവ ത്വത് പ്രാപ്തിഹേതുഃ - വേദസോപാനനിമജ്ജനക്രമേണ പരമവേദകഭൃമിലാഭാത്.

പരിഭാഷ - മുമ്പ് പറഞ്ഞ ഉത്കൃഷ്ടരായ ഭക്തിശാലികൾക്ക് ആഹ്യാദദുഃഖ മോഹങ്ങളാൽ ലക്ഷ്യമാക്കപ്പെട്ട ഈ ലോകം തന്നെയാണ് ജ്ഞാനമാർഗം. പ്രാപഞ്ചിക വസ്തുക്കളെ കുറിച്ചുള്ള ബോധം അതുതന്നെയാണ് വഴി. ഈ ലോകംതന്നെയാണ് നിന്നെ പ്രാപിക്കാനുള്ള കാരണവും വേദ്യമാകുന്ന പടികളിൽ നിമജ്ജനം ചെയ്താണ് ക്രമത്തിൽ പരമമായ അറിവിനെ ലഭിക്കുന്നത്.

(തുടരും)

ആയുർവേദം - ഒരാമുഖം

ഡോ. ദൃശ്യ ടി. (B.A.M.S)

ആയുർവേദം എന്നത് ഭാരതത്തിന്റെ ഒരു അമൂല്യ സ്വത്താണ്. അഥർവവേദത്തിന്റെ ഉപവേദമായി പറയുന്ന ഈ ശാസ്ത്രം ആതുരന്റെ രോഗം അകറ്റാനും സ്വസ്ഥന്റെ സ്വാസ്ഥ്യം നിലനിർത്താനും വേണ്ടിയുള്ളതാണ്. 5000 വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപുതന്നെ ഒരു ചികിത്സാരീതി എന്നതിനപ്പുറം ഈ ശാസ്ത്രം എങ്ങനെ ജീവിക്കണം എന്നുകൂടി ഓർമ്മപ്പെടുത്തുന്നു.

മനുഷ്യന്റെ ദൈനംദിന ജീവതത്തിൽ ശാസ്ത്രം ചെലുത്തുന്ന സ്വാധീനം ഇന്ന് വളരെ വലുതാണ്. പക്ഷേ, ശാസ്ത്രസിദ്ധികളുടെ കടന്നുകയറ്റം പലപ്പോഴും വിപരീതഫലം ഉളവാക്കുന്ന അവസ്ഥയിൽ എത്തുന്നുണ്ട്.

അനുനിമിഷം മലീമസമായിരിക്കുന്ന ഇന്നത്തെ പരിസരത്തിൽ ജീവിക്കുന്ന മനുഷ്യൻ കൂടുതൽ രോഗബാധിതനാവുകയും ആരോഗ്യസംരക്ഷണോപാധികളുടെ ക്ഷമത കുറഞ്ഞുവരുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അവസ്ഥയിലാണ് ആയുർവേദം പ്രസക്തമാകുന്നത്. പ്രധാനമായും സസ്യോഷധികളെ ആശ്രയിച്ച് രൂപപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള ആയുർവേദശാസ്ത്രത്തിന് ജ്വരരോഗങ്ങൾക്കും ജനജീവിതക്രമങ്ങൾക്കും പരിഗണന നൽകിക്കൊണ്ടുള്ളതാണെന്ന പ്രത്യേകതകൊണ്ട് ഈ പ്രവണതകളെ ഒരു പരിധിവരെ പ്രതിരോധിക്കാൻ കഴിയുന്നു.

ഒരു വ്യക്തിയുടെ ആരോഗ്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡം അയാളുടെ ജീവിതത്തിൽ അയാൾക്കുള്ള സന്തോഷമാണ്. 'പ്രാണേഷണ' അഥവാ ജീവിതത്തോടുള്ള ആഗ്രഹം ജീവിതത്തിന്റെ പ്രഥമ ലക്ഷ്യമായി ആയുർവേദം അംഗീകരിക്കുന്നു.

ആയുർവേദ ചികിത്സാശാസ്ത്രം രണ്ടു തത്വങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയാണ് രൂപപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നത്. വ്യാധി ബാധിതരുടെ രോഗം ചികിത്സിച്ചു ഭേദമാക്കുവാൻ പര്യാപ്തമായ ചികിത്സാവിധികളും ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും വിവരിക്കുന്ന 'ആതുരവൃത്തവും' ആരോഗ്യവാനമാരുടെ ആരോഗ്യം സംരക്ഷിക്കുകയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുക എന്ന പരമപ്രധാനമായ ലക്ഷ്യത്തെ മുൻനിർത്തിയുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന 'സസ്ഥവൃത്തവും' ആണ് ആ തത്വങ്ങൾ.

ദോഷചക്രങ്ങൾ ക്രമത്തിലാവുകയും ദഹനവും ചയാപചയങ്ങളും കൃത്യമായി നടക്കുകയും വിഭിന്ന ധാതുക്കളുടെ പോഷണവും അറ്റകുറ്റപ്പണികളും ശരിയായി നടക്കുകയും ശാരീരിക വിസർജ്യങ്ങൾ സമ്യക്കായി വിസർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോഴുണ്ടാകുന്ന അവസ്ഥയാണ് സ്വാസ്ഥ്യം. അതേസമയം മനസ്സ്, ആത്മാവ്, ഇന്ദ്രിയങ്ങൾ എന്നിവ ആരോഗ്യപൂർണ്ണവും പ്രസന്നവുമായിരിക്കണം. ഈ മാനസിക ശാരീരിക ആരോഗ്യസ്ഥിതി നിലനിർത്തുവാൻ വാസസ്ഥലത്തിനും ചുറ്റുപാടുമുള്ള അന്തരീക്ഷത്തിനും ദിനരാത്രങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ചര്യകൾക്കും തുടങ്ങി ജീവിതവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട എല്ലാത്തിനും തുല്യപ്രാധാന്യമാണ് ആയുർവേദം കല്പിക്കുന്നത്.

പഞ്ചഭൂതാത്മകമായ ശരീരത്തിനും മനസ്സിനും ഉടമയായ മനുഷ്യന് ചികിത്സ വിധിച്ചിരിക്കുന്ന ഈ ശാസ്ത്രത്തിൽ ആരോഗ്യസംരക്ഷണത്തിനായി ദിനചര്യയും (ദിവസവും അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട കാര്യങ്ങൾ) ജ്വരചര്യയും (കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനത്തിന് അനുസരിച്ച് ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ) സദ്വൃത്തവും വിശദമായി പറയുന്നുണ്ട്.

സ്വാസ്ഥ്യം നിലനിർത്തുന്നതിന് ഒരു വ്യക്തി പകൽ സമയം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ട ചര്യാക്രമങ്ങളുടെ പദ്ധതിയാണ് ദിനചര്യ. ബ്രാഹ്മമുദ്രിതത്തിൽ ഉണരേണ്ട വ്യക്തി അതിനുശേഷം രാത്രി ഉറങ്ങുന്നതുവരെയുള്ള ക്രമങ്ങളെ വളരെ വിശദമായി പറയുന്നു.

ആയുർവേദശാസ്ത്രപ്രകാരം ജ്വരങ്ങൾ ആറ് ആകുന്നു. ശിശിരം, വസന്തം, ഗ്രീഷ്മം എന്നിവ ആദാനകാലമായും (ഉത്തരയാനം) വർഷം, ശരത്, ഹേമന്തം എന്നീ ജ്വരങ്ങൾ വിസർഗകാലമായും (ദക്ഷിണായനം) കണക്കാക്കുന്നു.

ഉത്തരായനം ശീതത്തിൽ തുടങ്ങി ഉഷ്ണത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും ദക്ഷിണായനം വർഷത്തിൽ തുടങ്ങി ശീതത്തിൽ അവസാനിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. തൽഫലമായി ആദാനകാലം ബലം കുറയുകയും വിസർഗകാലം ബലം നൽകുകയും ചെയ്യുന്നു. ഓരോ ജ്വരവിലും പ്രത്യേകമായ ചര്യകൾ അനുഷ്ഠിക്കുകയും ജ്വരങ്ങൾ മാറിവരുന്ന സമയത്ത് പ്രത്യേകമായി ശരീരശുദ്ധി വരുത്തുകയും ചെയ്താൽ കാലാവസ്ഥാവ്യതിയാനംകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന രോഗങ്ങളെ തടയാം.

ആയുർവേദശാസ്ത്രത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനതത്ത്വം ത്രിദോഷസിദ്ധാന്തവും പാണ്ഡുരോഗിക സിദ്ധാന്തവുമാണ്.

ശരീരത്തിലെ മുഴുവൻ ജൈവധർമ്മങ്ങൾക്കും നിയന്ത്രണങ്ങൾക്കും കാരണമായ വാതപിത്ത കഫദോഷങ്ങളെ ത്രിദോഷ സിദ്ധാന്തരൂപേണ ആയുർവേദം അവതരിപ്പിക്കുന്നു. പഞ്ചഭൂതാത്മകമായ ത്രിദോഷത്തെ സൂക്ഷ്മശരീരമായി കണക്കാക്കുന്നു. ഈ മൂന്നു ദോഷങ്ങളുടെ സമാവസ്ഥ ശരീരത്തിന്റെ ആരോഗ്യത്തിനും (സാമ്യം) അസന്തുലിതാവസ്ഥ രോഗത്തിനും കാരണമാകുന്നു.

ശരീരത്തിന്റെ എല്ലാ മുർത്തഭാഗങ്ങളും ഏഴു മൂലവസ്തുക്കളെ ആശ്രയിച്ച് ഇരിക്കുന്നു. അതിനാൽ അവയെ 'ധാതുക്കൾ' എന്നു പറയുന്നു. ശരീരഭാഗങ്ങളെയും രോഗത്തെയും 'ധരിക്കുന്നവ' എന്ന് അർത്ഥം. വാതാദി ദോഷങ്ങളാൽ ദുഷിക്കുന്നതുകൊണ്ടും 'ദുഷ്യങ്ങൾ' എന്നുകൂടി ധാതുക്കളെ വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. രസം, രക്തം, മാംസം, മേദസ്, അസ്ഥി, മജ്ജ, ശുക്ലം എന്നിവയാണ് സപ്തധാതുക്കൾ.

മൂത്രം, പുരീഷം, സ്വേദം, ഇവയെ ത്രിമലങ്ങൾ എന്നു വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു. ദോഷധാതുമലങ്ങൾ ശരീരത്തിന്റെ മൂല കാരണങ്ങളാണ്. സമാവസ്ഥ പ്രാപിക്കുന്ന ദോഷധാതു മലങ്ങളാണ് ശരീരത്തിന്റെ നിലനില്പിന് ആധാരം.

സർവ്വ ശരീരവ്യാപിയും സർവ്വധർമ്മനിർവാഹകനാണ് വായു. അ

തേ വായു ശരീരത്തിൽ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ട് വ്യത്യസ്ത ശരീരധർമ്മങ്ങൾക്ക് പ്രേരകനും നിർവാഹകനായും ആയിത്തീരുന്നു. വായുവിന്റെ ഈ കർമ്മ വൈവിധ്യത്താൽ പ്രാണൻ, ഉദാനൻ, വ്യാനൻ, സമാനൻ, അപാനൻ എന്നിങ്ങനെ പഞ്ചവായുക്കളായി കണക്കാക്കുന്നു. ഇതിൽ ശിരസ്സിലുള്ള പ്രാണവായുവിന് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകിവരുന്നു.

രോഗമാകുന്ന ദുഃഖത്തെ അകറ്റി ആരോഗ്യം പ്രദാനം ചെയ്ത് മോക്ഷപ്രാപ്തി കൈവരിക്കുക എന്നതാണ് ആയുർവേദപ്രയോജനം. ആയുസ്സിന് ഹിതമായവയെ സ്വീകരിക്കുകയും അഹിതങ്ങളെ ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിലൂടെ ദുഃഖകരമായ രോഗത്തെ അകറ്റിനിർത്താം.

ശ്രീമദ്വ്യായുദീക്ഷതകൃതമായ

ദുർഗ്ഗാചന്ദ്രകലാസ്തുതിഃ

ദാമോദർ നാരായണൻ സി.എൻ.

ഗവേഷക വിദ്യാർത്ഥി, കർണ്ണാടക സംസ്കൃത യൂണിവേഴ്സിറ്റി, ബാംഗ്ലൂർ.

ശ്രീമദ്വ്യായു ദീക്ഷിതർ 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ (CE 1520-1573) ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിലെ തമിഴ്നാട്ടിൽ തിരുവണ്ണാമലൈക്കടുത്ത് ജീവിച്ചിരുന്ന ഒരു മഹാമനീഷിയായിരുന്നു. വിനായക സുബ്രഹ്മണ്യം എന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശരിയായ പേര്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛനായിരുന്ന ശ്രീ രംഗരാജാധ്വരി ഒരു അദ്വൈതപണ്ഡിതനായിരുന്നു. വളരെ ചെറുപ്പത്തിൽത്തന്നെ 14 വിദ്യകളിൽ പ്രാവീണ്യം നേടിയ ശ്രീമദ്വ്യായു ദീക്ഷിതർ അദ്വൈതം, വിശിഷ്ടാദ്വൈതം, ദ്വൈതം, ശിവാദ്വൈതം എന്നീ ചതുർമ്മതങ്ങളും സ്ഥാപിക്കുന്നതിനായി പ്രൗഢവും പ്രശസ്തവുമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ രചിച്ചു. മഹാദേവി ഭക്തനും മഹായോഗിയുമായിരുന്ന ഇദ്ദേഹം തന്റെ ഭാര്യാപിതാവായിരുന്ന ശ്രീനിവാസഖേടരിൽനിന്നും ശ്രീവിദ്യോപാസന സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാവനോപനിഷത്തിന് ഒരു ലഘുഭാഷ്യവും ഇദ്ദേഹം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദര പൗത്രനായിരുന്നു 'ചണ്ഡീരഹസ്യ' കർത്താവായ ശ്രീനീലകണ്ഠ ദീക്ഷിതർ. ശ്രീ നീലകണ്ഠ ദീക്ഷിതർ 'ചന്ദ്രാതപം' എന്ന പേരിൽ ഒരു ശ്രീവിദ്യാപദ്ധതി ഗ്രന്ഥം രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. പ്രസിദ്ധ താന്ത്രികനും പണ്ഡിതനുമായിരുന്ന ശ്രീമാധവ്ജി ഇദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമ്പരയിൽപ്പെട്ടയാളാണ് എന്നും ഇവിടെ സ്മരിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.

ശ്രീമദ്വേദം ദീക്ഷിതരാൽ രചിക്കപ്പെട്ട വളരെ പ്രശസ്തമായ ഒരു കൃതിയാണ് ദുർഗ്ഗാചന്ദ്രകലാസൂതി. ദേവീമാഹാത്മ്യം, ഹരിവംശപുരാണം, വരാഹപുരാണം, ഭാഗവതപുരാണം എന്നിവയിൽ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ദേവീമഹിമകളെ വായിച്ച് അവയെ സംഗ്രഹിക്കാനുള്ള ഇച്ഛകൊണ്ടാണ് സ്കോത്രത്തെ രചിക്കുന്നതെന്ന് ഗ്രന്ഥാരംഭത്തിൽ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. ചന്ദ്രകലകൾ 16 ആയതിനാൽ ആ വാക്ക് 16 എന്ന സംഖ്യയെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നു. ദുർഗ്ഗയെ സംബന്ധിച്ച 16 ശ്ലോകങ്ങൾ എന്നതാണ് ആ പേര് സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. ദക്ഷിണ ഭാരതത്തിലെ മറ്റിടങ്ങളിൽ വളരെ പ്രസിദ്ധമായ ഈ കൃതി അത്രതന്നെ പരിചിതമല്ലാത്ത കൈരളീ സമൂഹത്തിനുമുന്നിൽ ലഘുവിവരണത്തോടുകൂടി സമർപ്പിക്കുന്നു.

ശിവാഭ്യാം നമഃ

ദുർഗ്ഗാചന്ദ്രകലാസൂതി:

മംഗളശ്ലോകം

വേദോഹരീശ്വരസ്തുത്യാം വിഹന്ത്രീം വിന്ധ്യ ഭൂധരേ

ഹരപ്രാണേശ്വരീം വന്ദേ ഹന്ത്രീം വിന്ധ്യ വിദ്വിഷാം.

സാരം - ഇന്ദ്രൻ, ഹരി, ഈശ്വരൻ ഇവരാൽ സ്മരിക്കപ്പെട്ടവളും വിന്ധ്യാപർവ്വതത്തിൽ വിഹരിക്കുന്നവളും ശിവന് പ്രാണേശ്വരിയായവളും വിന്ധ്യന്മാരുടെ ⁸ (വിശേഷബുദ്ധിയുള്ളവരുടെ) ശത്രുക്കളെ നശിപ്പിക്കുന്നവളുമായ ദേവിയെ ഞാൻ വന്ദിക്കുന്നു.

1. അഭ്യർത്ഥനേന സരസീരഹ സംഭവസ്യ
തൃക്കേന്ദ്രാദിതാ ഭഗവദക്ഷി പിധാന ലീലാം
വിശ്വേശ്വരി വിപദപാഗമനേ പുരസ്കാത്
മാതാ മമാസ്മ മധുകൈടഭയോർന്നിഹന്ത്രീം.

സാരം - ബ്രഹ്മാവിന്റെ അഭ്യർത്ഥനയെ മാനിച്ച് മഹാവിഷ്ണുവിന്റെ അടഞ്ഞിരിക്കുന്ന കണ്ണുകളെവിട്ട് ഉദിച്ചവളും മധുകൈടഭന്മാരെ നിഗ്രഹിച്ചവളുമായ മാതാവായ ആ വിശ്വേശ്വരി എന്റെ വിപത്തുകളെ ഇല്ലാതാക്കട്ടെ.

അഭ്യർത്ഥനേന എന്നു തുടങ്ങുന്ന ശ്ലോകംകൊണ്ട് ദേവീമാഹാത്മ്യത്തിലെ പ്രഥമാദ്ധ്യായത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ള മധുകൈടഭ വധരൂപമാകുന്ന പ്രഥമചരിതം സംഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

(തുടരും)

-
1. ഇവിടെ ത്രിപുരവിദ്വിഷാം എന്നൊരു പാഠഭേദമുണ്ട്.

മഹാമഹേശ്വരാചാര്യശ്രീമദഭിനവഗുപ്തതം

പരമാർത്ഥസാരം (3)

(ശ്രീമദ്യോഗരാജകൃതവിവൃതിസഹിതം)

ദാമോദർ നാരായണൻ സി.എൻ.

ഗവേഷക വിദ്യാർത്ഥി, കർണ്ണാടക സംസ്കൃത യൂണിവേഴ്സിറ്റി, ബാംഗ്ലൂർ.

(കഴിഞ്ഞലക്കം തുടർച്ച)

ലൗകികമത്ര ദൃഷ്ടാന്തം പ്രദർശയൻ ദാർഷ്ടാന്തികേ ചോദ്യം സമർത്ഥയതേ.

6. നാനാവിധവർണ്ണാനാം രൂപം ധത്തേ യഥാമലഃ സ്തടികഃ
സുരമാനുഷപശുപാദപരൂപം തദ്വദീശോപി.

സാരം - ഇവിടെ ലൗകിക ഉദാഹരണത്തെ പ്രതിപാദിച്ചിട്ട് നേരത്തേ പറഞ്ഞതിനെ സമർത്ഥിക്കുന്നു.

എപ്രകാരമാണോ ശുദ്ധമായ സ്തടികമണി തന്നിലൂടെ പ്രതിഫലിക്കുന്ന നിറങ്ങളുടെ രൂപം സ്വീകരിക്കുന്നത് അതേപ്രകാരം സാക്ഷാൽ പരമശിവൻ ദേവൻമാർ, മനുഷ്യന്മാർ, പശുക്കൾ (മൃഗങ്ങൾ), വൃക്ഷങ്ങൾ എന്നീ നാനാവിധത്തിലുള്ള പ്രപഞ്ചമാകുന്ന രൂപം സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിവൃതി - യഥാ ഏകോപി സ്തടികമണി: തത്തല്പാക്ഷാനീലാഭൃപാധി വൈചിത്ര്യസഹസ്രേണ തത്തദ്വൈചിത്ര്യം സ്വാത്മനി ധാരയംസ്തഥാ വിചിത്രതോ ഭവതി ന പുനസ്തസ്യ സ്തടികതാഹാനിരേതാവതാ സമുത്പദ്യതേ. ഏതദേവ സ്തടികമണേർമണിത്വം യത്തത്തദ്വിശേഷേണാച്ഛരിതേപി തസ്തിൻ സ്തടികമണിരയമിത്യബാധിതാ സർവസ്യ സർവദൈവപ്രതീതിഃ. കേവലമാത്രാമീ ലാക്ഷാദയഃ സ്തരന്തിതി വ്യവഹ്രിയതേ ന പുനർലാക്ഷാഭൃപാധിഃ പടമിവ തം വിശിന്നഷ്ടി യേന സ്വരൂപവിപ്രലോപോസ്യ സ്യാത്. തസ്താദേതദേവാമലത്വം മണേര്യഭൂപാധിരൂപാനാകാരാൻ വിദർതി സ്വസ്വരൂപത്യാ ച പ്രഥതേ. തഥൈവായമീശ്വരഃ സ്വതന്ത്രശ്ചിദേകഘനഃ ഏകകോപി സ്വച്ഛേ സ്വാത്മദർപണേദേവമനുഷ്യപശുപക്ഷിസ്ഥാവരാന്താനാം രൂദ്രക്ഷേത്രജ്ഞാദിപദാർത്ഥരൂപാണാം വിശേഷാണാം സ്വയം നിർമിതാനാം ച രൂപത്വം വർണവൈചിത്ര്യം സ്തടികമണിവത് സ്വാത്മഭേദേന ധാരയംസ്തതോപി സമുത്തിർണത്വാ

ഭരണിത്യേവമഖണ്ഡചമത്കാരോപബ്ബംഹിതം നാനാരൂപമപ്യേകം സ്വാത്മാനം പ്രത്യവമുശതി. ഇത്ഥമപ്യസൈകതാഖണ്ഡനാമയോ ഭിന്ന രൂപോ ദേശഃ കാലോ വാ ന കശ്ചിദ് വിദ്യതേ യദപേക്ഷയൈതസ്യ സ്വാത്ഥമഹേശ്വരസ്യ വിരുദ്ധധർമാഭ്യാസാദി ദുഷ്ണമുച്യേതാപി. സാക്ഷാത്കാരലക്ഷണം ചിത്രജ്ഞാനം നാനാഭേദസംഭിന്നമപി പരൈരപ്യേകമേവ തദ്ഭൂപഗതം.

യഥാ - നീലാദിശ്രീത്രവിജ്ഞാനേ ജ്ഞാനോപാധിരനന്യഭാക്.

അശക്യദർശനത്വം ഹി പതത്യർത്ഥേ വിവേചനം.

ഇതി പ്രമാണവാർതികേ. കിം പുനഃ സർവതഃ പൂർണസ്യ ജ്ഞാതൃശ്ചിദേകവപുഷഃ സ്വതന്ത്രസ്യ യാവിമൗ ദേശകാലൗ ഭേദകഥയാഭിമതൗ മൂർതിവൈചിത്ര്യക്രിയാവൈചിത്ര്യാഭ്യാം യസ്യ സമുല്പാസകതയാ സ്ഥിതൗ കഥം തസ്യൈവ ഭഗവതോ വ്യവച്ഛേദകൗ സ്യാതാം. യദി നാമ ദേശകാലയോഃ കദാചിത് സംവിദോ ഭേദേന സ്ഥിതിരഭവിഷ്യത്തദാ തത്കൃതോപി വിരുദ്ധധർമാധ്യാസ ഉദപത്ത്യതേതി തത്ര സംഭാവനാസ്യാത്. യാവതാ തയോഃ സംവിത്പ്രകാശേനൈവ സ്വാത്ഥസത്താസിദ്ധിരിതി സിദ്ധ ഏകാനേകസ്വഭാവോപ്യേക ഏവ മഹേശ്വരശ്രീതൂർത്തിഭിരഭേദധർമേ പുനർവിരുദ്ധധർമാധ്യാസോ ദുരുദ്ധര ഏവേതി.

പരിഭാഷ - സ്റ്റികമണിയിൽ ചുവപ്പ്, നീല എന്നീ നിറങ്ങൾ പ്രതിഫലിക്കുമ്പോൾ ആ മണി അതിന്റെ നിറങ്ങളോടു കൂടിയതായി കാണപ്പെടുന്നുവെങ്കിലും അതിന്റെ തനിമ കൈവിടുന്നില്ല. അതായത് ഒരു വസ്തുത്തോട് അതിന്റെ നിറം അഭേദ്യമായി ചേർന്നിരിക്കുന്നതുപോലെ സ്റ്റികമണിയുടെ തനിമ അത് നിറങ്ങളാൽ ആവരണം ചെയ്തിരിക്കുമ്പോഴും ആ മണിയോട് താല്പര്യത്തോടെ ഇരിക്കുന്നില്ല എന്നർത്ഥം. മറ്റുള്ള ഉപാധികളോട് ചേർന്നിരിക്കുമ്പോഴും സ്വസ്വരൂപം കൈവിടാതിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ് സ്റ്റികമണിയുടെ വൈശിഷ്ട്യം. അപ്രകാരംതന്നെ സ്വതന്ത്രനും ചിദാനന്ദൈകാലനും ആയ ശിവൻ സ്വാത്ഥദർപ്പണത്തിൽ ദേവമാനുഷപശുപക്ഷിപാദപരൂപങ്ങളോടുകൂടി തദ്ദക്ഷേത്രജ്ഞപദാർത്ഥരൂപങ്ങളാകുന്ന സ്വനിർമ്മിതമായ രൂപങ്ങളെ സ്റ്റികമണി നിറങ്ങളെ ധരിക്കുന്നതുപോലെ ധരിച്ചവനായിരുന്നിട്ടും അതിന്നതീതമായി തന്റെ അഖണ്ഡചമത്കാരത്താൽ വികാസംപ്രാപിച്ചതായ നാനാരൂപങ്ങളായുള്ള പ്രപഞ്ചത്തെ സദാ അറിഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരിക്കുന്നു. ഇപ്രകാരം ഇവിടെ ശിവനിൽ വിരുദ്ധധർമങ്ങളുടെ ആരോപണമുനയിക്കാൻ പ്രാപ്യമായ ദേശകാലാദികളുടെ സാധ്യത ഇല്ല.

ചിത്രവിജ്ഞാനവിഷയത്തിൽ നീലാദി തന്നെയാണ് ജ്ഞാനത്തിന് ഉപാധിയായിട്ടുള്ളത്. ഇവിടെ നിറത്തിൽ നിന്നുന്മുളയായി കേവലമായ വസ്തുവിന്റെ ജ്ഞാനം അസംഭവ്യമാണ്. (പ്രമാണവാർത്തികം, പ്രത്യക്ഷപരിച്ഛേദം 220)

എല്ലായ്പ്പോഴും പൂർണ്ണനും സ്വസ്വരൂപത്തെ അറിയുന്നവനും ചിന്താശരീരനും സ്വതന്ത്രനുമായ ശിവനിൽ മൂർത്തിവൈചിത്ര്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന കാലവും ക്രിയാവൈചിത്ര്യത്താൽ ഉണ്ടാകുന്ന ദേശവും സമരസമായിരിക്കുന്നതിനാൽ ഭേദത്തിന് കാരണമാകുന്നില്ല. കാലദേശാദികൾ പരമസംവിത്തിൽനിന്നു ഭിന്നമായിരുന്നെങ്കിൽ വിരുദ്ധധർമ്മാധ്യാസം എന്ന ദോഷം വരുമായിരുന്നു. എന്നാലിവിടെ കാലദേശാദികളുടെ നിലനിൽപ്പ് പരംബോധസ്വരൂപത്തിൽത്തന്നെയെന്നതിനാൽ അനേക സ്വഭാവങ്ങളോടുകൂടിയതാണെങ്കിലും ചിന്തൂർത്തിയായ മഹേശ്വരൻ ഏകനാണെന്നു വരുന്നു. ദേശകാലാദിഭേദങ്ങൾ വാസ്തവങ്ങളാണെന്നു ധരിക്കുന്നപക്ഷം വിരുദ്ധധർമ്മങ്ങളുടെ അധ്യാസം എന്ന ദോഷത്തെ ഒഴിവാക്കുക കഠിനമാണ്.

(തുടരും)

Printed and Published by Sreekanth.C, owned by Shripuram Publications and printed
at MAMA offset print, Irinjalakkuda, Thrissur, and published at Thrissur,
address: Shripuram Publications, Madayikkonam,post,Irinjalakkuda,Thrissur,
Kerala,680712. Editor: D.Prakash